

STJERNEN

138. ÅRGANG NUMMER 9 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGS HELLIGE SEPTEMBER 1989

Joseph Smith Jr

September 1989
138. årgang
Nummer 9

Det Første Præsidentskab:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De tolv Kvorum:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
George P. Lee, William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redaktør: Hugh W. Pinnock

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:

Thomas L. Peterson

International Magazines:

Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Laemmlen
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Kunstnerisk leder: M. Masato Kawasaki
Layout og design: Sharrri Cook

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Jørgen Ljungström

Redaktionens adresse:

Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lyngø
Telf. 02 187727

© 1989 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

STJERNEN is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 per year. \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U.S. A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A.

Abonnement:

12 numre Dkr. 83,- (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.
USA og Canada: US\$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8909 DA

STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Indhold

- 2 **BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB:**
Din vej til Jeriko, *præsident Thomas S. Monson*
- 7 **BESØGLÆRERINDEBUDSKAB:**
Sjæle har stor værdi
- 8 Har jeg fået svar gennem Ånden?, *Jay Jensen*
- 14 **SPØRSMÅL OG SVAR:**
Hvor lang tid tog det Joseph Smith at oversætte Mormons Bog?
- 16 Tabte sandheder gengivet – 2. Del, *Gilbert W. Scharffs*
- 19 Nauvoos tomme gader, *Thomas L. Kane*
- 25 Alkoholikerens datter, *Erma Brack*
- 27 **HÅNDBOG FOR FAMILIER:**
Lær børnene at følge profeten
- 32 Enlig men ikke ensom, *Helene Ringger*
- 35 Tante Fia, *Marilyn J. Whipple*

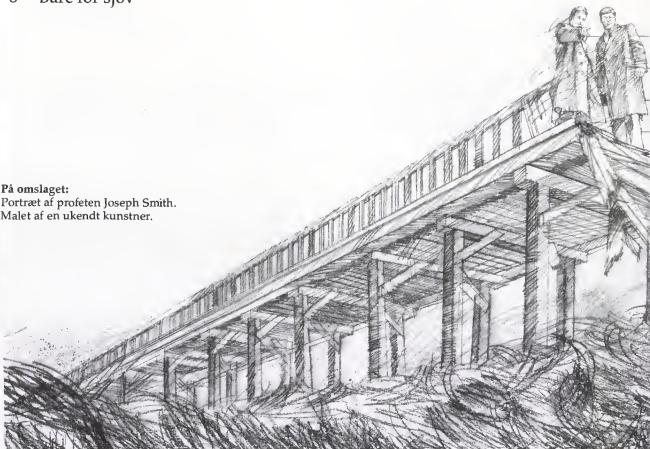
ISÆR FOR UNGE

- 39 Fire trin til lærdom, *Ældste Russell M. Nelson*
- 42 Sådan bliver man lykkelig og får succes, *Joe J. Christensen*
- 47 Mormonbudskab
- 48 Forbered jer, *Marcia Winterton*
- 49 Budskab til de unge om uddannelse

Børnestjernen

- 2 Kender du dine „love“?
- 3 Blomstersælgeren i Manila, *Agnes M. Pharo*
- 6 Helte og heltinder, *Præsident Ezra Taft Benson*
- 8 Bare for sjov

På omslaget:
Portræt af profeten Joseph Smith.
Malet af en ukendt kunstner.

DIN VEJ TIL JERIKO

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i det Første Præsidentskab

Vi rejser ad mange forskellige veje gennem dette liv, og nogle er mere stenede end andre. Men der er én bestemt vej, som vi allesammen „betræder“ på forskellige tidspunkter i vores liv. Det er den vej, der blev berømt på grund af en lignelse, som Jesus fortalte.

I husker historien, Frelseren fortalte, da en lovkyndig forsøgte at friste ham ved at spørge: „Hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt liv?“

Da sagde han til ham: „Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?“

Han svarede og sagde: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.“

Han sagde til ham: „Du har svaret rigtigt; gør dette, så skal du leve.“

Men han ville retfærdiggøre sig og spurgte Jesus: „Hvem er min næste?“

Jesus svarede og sagde: „En mand gik ned fra Jerusaleem til Jeriko, og han faldt i hænderne på røvere. De tog hans klæder fra ham og slog ham fordærvet; så gik de bort og lod ham ligge halvdød.“

Tilfældigvis drog en præst ned ad den samme vej, og han så ham, men gik lige forbi.

Ligeledes kom en levit til stedet; også han så ham, men gik lige forbi.

Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen i nærheden af ham, og da han så ham, ynkedes han inderligt.

Han gik hen til ham, forbandt hans sår og hældte olie og vin på dem, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge og sørgede for ham.

Og den næste dag tog han to denarer frem og gav værten dem og sagde: „Sørg for ham, og hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg kommer tilbage igen.“

Hvem af de tre synes du nu har vist sig at være den mands næste, der faldt iblandt røvere?“

Han svarede: „Den, som øvede barmhjertighed imod ham.“ Da sagde Jesus til ham: „Gå du hen og gør ligeså!“ (Lukas 10:25-37).

Hvad vil du komme til at opleve på „vejen til Jeriko“? Hvad vil jeg? Vil jeg undlade at se ham, som er faldet blandt røvere og har brug for hjælp?

Vil du?

Vil jeg være som dem, der ser den sårede, hører hans bøn om hjælp, og alligevel går videre?

Vil du?

Eller vil jeg blive en af dem, der ser, der hører, som stopper op, og som hjælper?

Vil du?

Jesus gav os løsenet: „Gå hen og gør ligeså!“ Når vi

*Det kan være, at vejen til Jeriko ikke er ordentlig afmærket.
Det kan også godt være, at den sårede ikke råber.
Men hvis vi vandrer i den barmhjertige samaritaners fodspor,
så går vi ad den vej, der fører til fuldkommenhed.*

adlyder denne udfordring, får vi mulighed for at opnå en glæde, som sjældent ses mægt og aldrig kan overgås af noget.

Men det kan være, at vejen til Jeriko ikke er ordentlig afmærket. Og det kan også være, at den sårede ikke råber op. Men hvis vi vandrer i den barmhjertige samaritaners fodspor, vandrer vi ad den vej, der fører til fuldkommenhed.

Læg mærke til de mange eksempler. Mesteren gav: Den syge mand ved Betesda dam; kvinden, der blev grebet i hør; kvinden ved Jakobs brønd; Jairus' datter; Marta og Marias bror, Lazarus – alle repræsenterer de et tilfælde på „vejen til Jeriko“. Hver især havde de brug for hjælp.

Til (krøblingen) i Betesda sagde Jesus; „Stå op, tag din seng og gå“ (Johannes 5:8). Synderinden fik dette råd: „Gå bort, synd fra nu af ikke mere“ (Johannes 8:11). Kvinden, som kom for at trække vand op af brønden, fik „et kildespring til evigt liv“ (Johannes 4:14). Jairus' døde datter fik befalingen: „Lille pige, jeg siger dig, stå op!“ (Markus 5:41). Til den begravede Lazarus lød disse mindeværdige ord: „Lazarus, kom herud!“ (Johannes 11:43).

Man kunne meget vel stille dette skarpsindige spørgsmål: Jamen, disse beretninger handler om verdens Frelser. Kan jeg i mit liv, på min vej til Jeriko, have så store og vidunderlige oplevelser?

Mit svar er et klart og tydeligt: „Ja!“ Lad mig fortælle om to eksempler på dette – først om én der blev såret og fik hjælp, og dernæst en belærende oplevelse om én, som vandrede ad vejen til Jeriko.

For nogle år siden døde én af de mest rare og afholdte mennesker, der har levet på jorden. Jeg taler om Louis C. Jacobsen. Han hjalp mennesker i nød, han hjalp immigranter til at få arbejde og han talte ved flere begravelser end nogen anden, jeg har kendt.

En dag, var Louis Jacobsen i humør til at tale med mig om sin barndom. Han var søn af en fattig, dansk enke. Han var lille af vækst, var ikke netop smuk – og således et hyppigt offer for sine kammeraters ubetænksomme vittigheder. En søndag formiddag i søndagsskolen gjorde børnene nar af hans lappede

bukser og slidte skjorte. Den lille Louis var for stolt til at græde, så han flygtede ud af kirken og standsede til sidst forpustet ved kantstenen på hovedgaden i Salt Lake City, hvor han satte sig for at hvile sig. Det klare vand flød i rendestenen, hvor han sad. Op af lommen tog han et stykke papir, hvorpå søndagsskoleklienten stod. Af papiret foldede han med stor dygtighed en papirbåd, som han satte i vandet. Fra hans sårede drengehjerte lød det beslutsomt: „Jeg vil aldrig mere gå derhen!“

Gennem tårerne så Louis pludselig i det klare vand spejlbilledet af en stor og velklædt mand. Louis vendte sig om og genkendte søndagsskolepræsidenten, George Burbidge. „Må jeg sidde her ved siden af dig?“ spurgte den venlige leder. Louis nikkede bekræftende. Og dér på kantstenen sad en barmhjertig samaritaner og hjalp en person, som virkelig var i nød. Der blev foldet og søsat adskillige både, mens samtalen gik videre. Til sidst rejste lederen sig, og med drengen ved hånden gik han tilbage til søndagsskolen. Senere blev Louis selv præsident for den selv samme søndagsskole. Han ydede mange tjenester i sit lange liv, og han glemte aldrig at anerkende den rejssende, som reddede ham på en af vejene til Jeriko.

Mit andet eksempel er en oplevelse, jeg selv har haft på min vej til Jeriko. Jeg var omkring ti år og det var ved juletid. Jeg ønskede mig så inderligt som kun en dreng kan ønske det, et elektrisk tog. Jeg ønskede mig ikke et af de almindelige, billige tog, der skulle trækkes op. Nej, det skulle være ét, der kunne køre ved elektricitetens forunderlige mirakel. Det var vanskelige år, og økonomien var stram, så jeg tror, at min mor og far virkelig har ofret meget, for at kunne give mig et smukt elektrisk tog til jul.

Jeg sad i timevis og så lokomotivet trække togvogne – forlæns og skubbe dem baglæns rundt på sporene. Så kom min mor ind i stuen og sagde, at hun havde købt et mekanisk tog til enkefru Hansens dreng, Mark, som boede nede ad gaden. Jeg spurgte, om jeg måtte se dette tog. Lokomotivet var kort og klodset – ikke nær så langt og elegant som den dyrere udgave, jeg havde fået. Men jeg lagde mærke til en olietankvogn,

Gary E. Smith

Del Parson

James J. Tissot

*Den syge
mand ved
Betesda
dam;
kvinden, der
blev grebet i
hor; kvinden
ved Jakobs
brønd – er
allesammen
tilfældige
mennesker
på vejen til
Jeriko. De
havde hver
især brug
for hjælp.*

som hørte med til det billige tog. Sådan en vogn var der ikke til mit tog, og jeg følte misundelsen gnave. Jeg lavede så meget vrøvl, at min mor gav efter for mine bønner om at måtte beholde vognen. Hun sagde: „Hvis du har mere brug for den end Mark, så tag den.“ Jeg satte den på mit tog og beundrede resultatet.

Min mor og jeg gik over med resten af vognene og lokomotivet til Mark Hansen, som var et par år ældre end jeg. Han havde slet ikke ventet en sådan gave, så hans glæde var ubeskrivelig. Han trak lokomotivet op og så lykkeligt til, mens det lille tog kørte rundt og rundt på skinnerne. Så spurgte min mor klogt: „Nå, hvad synes du så om Marks tog, Tommy?“ Jeg fik samvittighedsnag og blev klar over, hvor egoistisk jeg havde været. Så sagde jeg til min mor: „Vent lige et øjeblik – jeg kommer straks tilbage.“

Jeg løb hjem, så hurtigt mine ben kunne bære mig, tog olie-tankvognen plus en ekstra vogn af mine egne, løb tilbage til Hansens hus og råbte begejstret: „Vi glemte to vogne, som også hører til dit tog.“ Mark koblede de to vogne til sit tog. Jeg betragtede lokomotivet, som masede rundt på skinnerne, mens jeg følte en ubeskrivelig glæde, som jeg aldrig nogensinde vil glemme.

Nogle af jer husker min mor for de vers, hun citerede, andre den musik hun spillede og for det hun sang,

for den hjælp, hun ydede, eller for de historier, hun fortalte. Men jeg husker bedst den dag, hvor vi fulgtes ad på vores „vej til Jeriko“, ligesom den barmhjertige samaritaner, og fandt en god anledning til at gøre noget for et menneske.

Kære søskende, der findes i dag hjerter, som kan glædes, gode gerninger, som kan udrettes – ja, kostbare sjæle, som kan frelses. Den syge, den trætte, den sultne, den frysende, den tilskadekomne, den ensomme, den ældre, den omvandrende – de råber allesammen på vores hjælp.

Vejskiltene langs livets vej virker fristende for enhver rejsende: Denne vej til berømmelse; denne vej til rigdom; denne vej til popularitet; denne vej til luksus.

Må vi hver især stoppe op ved korsvejene, før vi fortsætter vores rejse. Må vi hver især lytte til den lille, stille stemme, der altid kalder så blidt: „Kom følg mig. Denne vej til Jeriko.“ Og må vi så hver især følge Ham ad vejen til Jeriko, som fører til evigt liv. □

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter, som kunne fremhæves. Hvis I synes, kan I omtale dem under jeres hjemmelærerbesøg:

1. Herrens lignelse om den barmhjertige samaritaner viser os vejen, der fører til evigt liv.

2. I denne lignelse, har den barmhjertige samaritaner medlidenhed med et menneske i nød, han går hen

til ham, forbinder hans sår, bringer ham hen til et herberge og sørger for ham – alt sammen for egen regning.

3. Vi rejser hver især ad vores egen vej til Jeriko. Bemærker vi den sårede og hører vi hans eller hendes råb om hjælp?

4. Der findes hjerter, som kan glædes; gode gerninger, som kan udrettes; sjæle, som kan frelses. Den syge, den trætte, den sultne, den frysende, den tilskadekomne, den ensomme, den ældre, den omvandrende – de råber allesammen om hjælp.

Hjælp til samtale

1. Fortæl hvordan du mener, man kan hjælpe de mennesker omkring os, der har brug for hjælp.

2. Er der skriftsteder eller citater i denne artikel som familien kunne læse højt og drøfte?

3. Ville denne samtale blive bedre, dersom I talte med familiens overhoved før besøget? Har I et budskab fra bisoppen eller kvorumslederen?

*„Vi glemte to vogne,
som også hører til dit tog,
sagde jeg glædestrålende
til Mark.*

SJÆLE HAR STOR VÆRDI

*Formål: At hjælpe søstre til bedre
at erkende deres værdi og store betydning i Herrens og Kirkens plan.*

I de sidste 25 år har Carina været hjemmegående husmor og fundet stor tilfredsstillelse ved det. Men da hendes yngste søn var rejst på mission, syntes hun ikke længere, at der var så meget brug for hende. Mens børnene var hjemme, vidste hun, at hun var af betydning for familien. Men nu spekulerede hun på, hvor meget hun mon var værd. Hun tænkte, at hun måske ville blive værdsat mere, hvis hun ændrede sit image. Hun tænkte på at købe nyt tøj eller skifte frisur. Hun tænkte endda på at få sig et job eller påbegynde et studium på universitetet – selv om hun ikke vidste, hvad det skulle være. Hun mente, at sådanne forandringer kunne få hende til at føle sig mere nyttig eller mere værd.

Der er i og for sig ikke noget forkert i Carinas ønsker om at forbedre sin levevis. Det, som hun og mange andre søstre tager fejl af, er, at de bedømmer deres værdi efter deres omstændigheder eller hvordan andre ser dem. De glemmer, at vi alle har en nedarvet værdi, simpelthen fordi vi er Guds døtre! Selv om vores liv og levevilkår ændres, ændrer vi ikke værdi. Det eneste, der kan ændres, er vores værdighed til at modtage de velsignelser, som vor himmelske Fader ønsker at give os.

Vor himmelske Fader elsker os, og ønsker at vi skal erkende vores egen værdi, uanset vores levevilkår, vort udseende og vores sociale status. Desuden værdsætter Herren sine børn af helt andre grunde, end verden, for han „ser jo ikke, som mennesker ser, thi mennesker ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet“ (1 Samuel 16:7).

Verden ønsker, at vi skal tro, at man skal være smuk, ung, rig og have succes for at være noget værd. Men som Patricia Holland, en tidligere rådgiver i hovedbestyrelsen for Unge Piger, engang sagde til de kvindelige studenter på universitetet, „vi bekymrer os i den grad om at have et perfekt udseende, gode karakterer, at være professionelle, eller om at have fuldkommen succes som moder at vi glemmer vores sande jeg. Vi bekymrer os ofte så meget om at behage andre at vi mister vores særegenhed, denne fuldstændige og

afslappede accept af os selv som en person af betydning og individualitet“ („The Soul’s Center“, tale afholdt på Brigham Young universitetet den 13. januar 1987).

Hvis vi har problemer med at føle os værdifulde, så skal vi bare tænke på beretningen om enkens skærv (se Markus 12:42). Jesus lagde ikke mærke til de rige, som gjorde et stort nummer ud af deres offragaver. Han brugte derimod enken som et eksempel på en smuk kvinde af stor værdi, fordi hun var rede til at dele det, hun havde, med andre. Der var formodentlig ikke mange, som kendte enken eller lagde mærke til hende. Hun havde sikkert ikke tøj på af sidste mode og kom sikkert ikke sammen med de velhavende og indflydelsesrige i samfundet. Vi ved, at hun kun havde få verdslige ejendele. Men Frelseren interesserede sig ikke for disse ting. Han så ikke på det udvortes. Han så på hjertet.

Vi har hver især et bidrag, som vi kan yde i Herrens arbejde og til gavn for menneskeheden, sådan som denne enke havde. Vi skal allesammen lære at erkende vores værdi for Herren. Som apostlen Paulus skrev: „Vi er Guds børn. Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger“ (Romerne 8:16-17). Det er på den baggrund, vi skal vurdere vores personlige værdi – og ikke efter, hvad verden mener om os. □

Forslag til besøglærere

1. Læs og tal om Salmerne 82:6, 1 Johannes 3:1-2 og Romerne 8:16-17. Tal om de velsignelser vi er blevet lovet som Guds børn.

2. Fortæl den søster, I besøger, om et talent eller en egenskab, som I kan se, at hun har, og som hun kan bidrage med i Herrens arbejde. Bed hende fortsat arbejde i Herrens tjeneste.

(Se *Familieaften, Idé- og håndbog*, lektie 2, 5, 6, 7, 9, 10, 26, 27, 36 og afsnittet som hedder: „Skab en stærk familie“, s. 269-295, hvor der er læsestof om samme emne).

HAR JEG FÅET SVAR GENNEM ÅNDEN?

Jay Jensen

Efter profeten Joseph Smiths martyrdød, fortalte præsident Brigham Young, at han flere gange fik besøg af Joseph. Præsident Young sagde engang: „Joseph trådte hen imod mig og så meget alvorligt, men venligt på mig idet han sagde: ‚Bed folket være ydmyge og trofaste, og hele tiden sørg for at have Herrens ånd hos sig, for den vil lede dem på rette vej. Vær forsigtig ikke at overhøre den lille, stille stemme; den vil lære dem, hvad de skal gøre og hvor de skal gå, den vil skænke dem rigets frugter. Bed brødrene holde deres hjerte åbne for overbevisning, så når Helligånden kommer til dem, at hjertet da vil være parat til at modtage. De kan skelne Herrens Ånd fra alle andre ånder. Den vil hviske fred og glæde til deres sjæl, den vil fjerne skadefryd, had, ufred og ondskab fra deres hjertes, og deres eneste ønske vil være at gøre godt!’“ (*Juvenile Instructor*, 8 [1873]:114).

At følge Ånden, er et så vigtigt princip, at præsident Ezra Taft Benson ved flere lejligheder har sagt: „Ånden er det vigtigste i dette herlige værk“ (missionspræsidenternes seminar, 1975, 1986, 1987).

Selv om Ånden måske kan være noget af det vigtigste i dette sidste dages værk, så er der mange af os, der ikke ved, hvordan den fungerer. Alt for ofte aner vi det overhovedet ikke, når vi påvirkes af Ånden (se 3 Nephi 9:20).

Da jeg var grenspræsident på MTC i Provo, hørte jeg flere missionærer sige, at de ikke havde noget vidnesbyrd eller at de aldrig kunne huske, at har haft en åndelig oplevelse. Efter at vi havde talt om, hvordan Ånden arbejder, blev de klar over, at de faktisk havde haft mange åndelige oplevelser, men at de ikke havde været klar over det før.

Denne manglende opmærksomhed kommer måske til dels af de mange fantastiske åndelige oplevelser,

som vi hører og læser om. Folk, der ofte bliver præsenteret for sådanne oplevelser, kan få den tanke, at med mindre de får en lignende tilkendegivelse eller åbenbaring, har de ikke haft åndelige oplevelser.

Jeg har i årenes løb forsøgt at lære de forskellige måder, hvorpå Herrens ånd arbejder, at kende. Gud taler bestemt fra Himlen, men han åbenbarer, bekræfter eller giver direktiver på mange forskellige måder. Tænk over følgende:

Ånden indgyder fred

„Gød jeg ikke fred i din sjæl med henblik på denne sag?“ spurgte Herren Oliver Cowdery. „Hvad større vidnesbyrd kan du have, end Guds vidnesbyrd?“ (L&P 6:23).

Den fredfyldte følelse er en af de mest almindelige af Åndens tilkendegivelser. Den følelse, der følger med fred, er ro og tryghed. Det modsatte er angst, uro og stridbarhed.

Da min familie og jeg boede i Mesa, Arizona, fik vores 1-årige datter meningitis. Da lægen stillede diagnosen, sagde han, at vi indenfor det næste døgn ville vide, om hun ville overleve. Vi begyndte at faste og bede, for at hun måtte komme sig. Hun var døden nær i en hel uge, meget længere tid end lægen havde forventet, at der ville gå, før der skete en ændring i hendes tilstand.

Efter en uges kamp, fastede vi igen, og wardet sluttede sig til os. Vi bad, fastede og sagde til Herren: „Din vilje ske“ – hvorpå vi fyldtes af en fred og en ro, der var så virkelig som noget, vi nogensinde har oplevet. Vi følte ingen uro eller angst omkring denne sag. Vi vidste ikke, om hun ville leve eller dø, men vi havde fred. Heldigvis kom hun sig.

En brænden i brystet

Efter et helt enestående nadvermøde, sagde min 15-årige søn: „Far, jeg fik sådan en varm følelse under talen.“ Vi talte om, hvad denne varme følelse betød, og sammenlignede det med den brænden i brystet, som er nævnt i skriften: „Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt, og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt“ (L&P 9:8).

Denne brænden har forskellig styrke – for min søn var det en varm følelse i brystet. I beretningen om de to disciple, der mødte den opstandne Frelser på vej til Emmaus, sagde den ene af dem: „Brændte ikke vort hjerte i os?“ (Lukas 24:32). Denne følelse får man måske ikke så ofte, men når man får den, så er det en følbart åbenbaring, som bekræfter en sandhed eller besvarer en bøn.

I vore tanker og vort hjerte

Det er ikke ualmindeligt at Ånden taler direkte til vore tanker og vort hjerte samtidig. Herren sagde til Oliver Cowdery: „Jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.

Se, dette er åbenbaringens Ånd“ (L&P 8:2-3).

Når Helligånden taler, kan vi få en pludselig indsigt og klarhed, nærmest som et lysglimt. Samtidig brænder det måske i hjertet, eller vi fyldes med glæde, dyb taknemmelighed eller kærlighed. Uanset hvilken speciel følelse vi får, så kommer den som en pludselig indskydelse i tankerne og i hjertet.

Det er helt almindeligt, at undersøgere under missionærlektierne siger, at „det lyder fornuftigt“, „det har jeg altid troet på“ eller „naturligvis“. Sommetider bekræfter de blot ved at nikke. Ved sådanne lejligheder får undersøgerne en „indsigt“. Når vi lærer sandheden at kende gennem Ånden, så forstår vi noget – det står klart for os. Som Herren har lovet: „Jeg vil give dig af min Ånd, som kan oplyse din forstand“ (L&P 11:13).

Min sjæl er gang på gang blevet fyldt med glæde over det, jeg oplever, når jeg har været til møder eller er helt alene. Jeg havde en sådan hellig oplevelse under og efter et højrådsmøde engang, hvor vi talte om, hvorvidt en udelukket bror skulle gendøbes eller ej. Dengang sad jeg i stavspræsidentskabet. Under høringen bar manden sit vidnesbyrd og udtrykte ønske om at blive døbt. Jeg forstod, at han længtes efter at vende tilbage til Kirken, og min sjæl fyldtes med glæde over at opleve hans trofaste og ærlige fremstilling af situationen. Da han var færdig, fik han lov at forlade lokalet, mens retten kort voterede for at afgøre, om man kunne anbefale dåb. Stavspræsidenten bad mig fortælle den pågældende bror om vores beslutning.

Jeg gik ind i lokalet ved siden af, hvor han sad helt alene og ventede spændt på at høre resultatet. Da han rejste sig, gav jeg ham hånden og sagde: „Kære bror, domstolen har besluttet, at du kan blive døbt.“ Han slog armene om mig og vi græd. Jeg kan ikke beskrive den glæde, der fylder vort hjerte, når vi nyder godt af Åndens kærlige inspiration!

I skriftstedet om at oplyse vor forstand og fylde vor sjæl med glæde, siger Herren også, at „da skal du vide, eller gennem denne skal du lære at kende alt, hvad du begærer af mig“ (L&P 1:14). Denne forening af tanke og sjæl er ét af de midler, som Ånden bruger, når den underviser os.

Som en røst i sindet

Præsident Marion G. Romney har sagt, at Herren somme tider besvarer bønner i hele sætninger. (*Improvement Era*, december 1961, s. 947-49). Det sker, at et menneske hører en virkelig røst, Andre gange kommer røsten som en inspiration eller en tanke i sindet i en eller flere hele sætninger. Enos fortalte, at mens „han kæmpede i ånden, se, da lød Herrens røst . . . i hans sind“ (Enos 1:10).

En biskop har fortalt mig om en lignende oplevelse. En søndag havde han en usædvanlig mængde samtaler og møder, han skulle ordne. Klokkeren var næsten 22.30, da han gik igennem kirkesalen forbi talerstolen.

Han følte sit ansvar som en så overvældende byrde, at han faldt på knæ i den halvmørke kirkesal og anråbte Gud om styrke til at kunne bære denne byrde. Mens han bad, lød der en røst i hans sind: „Biskop, du er så træt. Hvorfor går du ikke hjem i seng?“ Lige straks blev han forbavset, men da han tænkte nærmere over det, han hørte, så vidste han, at det var nøjagtigt lige så direkte et svar på hans bøn, som de svar han fik, når han bad om at få at vide, hvem han skulle kalde til stillinger i Kirken.

Ånden leder

Satan vil aldrig få nogen til at gøre godt. Mormon sagde: „(Djævelen) tilskynder ingen til at gøre godt, nej, ikke een, ej heller gør hans engle, som underkaster sig ham“ (Moroni 7:17).

På den anden side så fik Hyrum Smith at vide: „Forlad dig på den Ånd, der leder dig til det gode“ (L&P 11:12). Udfra dette kan vi vide, at tilskyndelser til at gøre godt kan være Åndens åbenbaringer. Har I nogensinde hørt om et menneske i nød, måske en nær ven, og følt jer stærkt inspireret til at hjælpe? Har I nogensinde talt med et menneske og følt jer inspireret til at sige lige det rigtige? Således virker Ånden – den leder os til det gode.

Hyrum Smith lærte også, at Ånden får os til at „handle retfærdigt“ (L&P 11:12). Der er flere betydninger af *retfærdighed*, men jeg tror at noget af det vigtigste ved retfærdighed er: at handle i overensstemmelse med det, der er moralsk rigtigt, korrekt og godt. Satan forsøger måske at få os til at lyve, snyde eller udnytte andre mennesker. Men Ånden tilskynder til en helt anden adfærd. Har I nogensinde følt trang til at tilgive et menneske? Har I nogensinde følt jer tilskyndet til at betale tiende, før I betaler visse regninger? Har I nogensinde set et barn lære at låne sit legetøj ud? Det er blot nogle få af de gange, hvor Ånden tilskynder personer, selv små børn til at udøve retfærdighed.

Hyrum fik desuden at vide, at Ånden leder os til at „dømme retfærdigt“. Selv om vi må indskrænke vores tendens til at dømme, så er det uundgåeligt at bedømme.

Enhver beslutning vi skal træffe, kræver en retfærdig bedømmelse. Har I nogensinde mæglet i et skænderi mellem jeres børn for at genoprette freden? Har I nogensinde erkendt, at jeres mening om et menneske var forkert? Det er i sådanne tilfælde, at Ånden leder jer til at dømme retfærdigt.

Indtryk på vore følelser

En dag, da jeg læste i Lære & Pagter, blev jeg opmærksom på en sætning: „Da dette emne har optaget mit sind og gjort det aller stærkeste indtryk på mine følelser“ (L&P 128:1). Jeg blev klar over, at det er én af de måder, hvorpå Helligånden arbejder med os.

Selv om Joseph Smith blev forfulgt af sine fjender og mødte utallige forhindringer, så havde spørgsmålet om dåb for de døde ligget ham stærkt på sinde i nogen tid. Det, han oplevede, var helt anderledes, end når Ånden oplyser forstanden og fylder hjertet med glæde. Vi kan være optaget af en tanke eller et emne, vi kan tænke over det eller overveje det om og om igen, lige til vi forstår det fuldt ud.

Denne form for inspiration fører ofte til direkte åbenbaring, som for eksempel i spørgsmålet om dåb for de døde. Lære & Pagter 76 (se vers 15-19), 138 (se vers 1-11) og Officiel erklæring nr 2 (se indledningen) er tre åbenbaringer, som blev modtaget, efter at tre forskellige profeter havde fået en kraftig inspiration til at spekulere over spørgsmålet en tid.

Ånden fremtvinger

En anden måde, hvorpå Ånden virker, er ved at pånøde mennesker noget. Denne *pånødning* vil sige at afstedkomme et udfald, en indskrænkning eller en begrænsning. Da de ugudelige indbyggere i Ammoni-habs by skulle til at brænde de troende på bålet, foreslog Amulek, at han og Alma anvendte den Guds kraft, de havde i sig, til at slukke ilden. Alma svarede: „Ånden tvinger mig til ikke at række hånden ud; thi Herren tager dem op til sig i sin herlighed og han giver

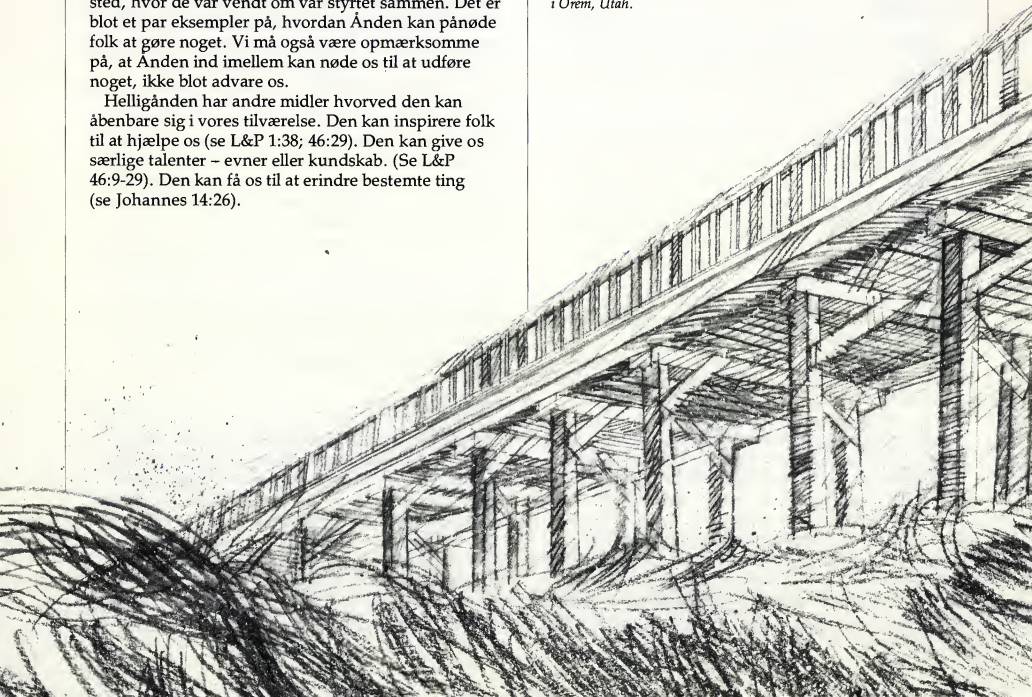
folket lov til at gøre dette . . . for at de straffedomme, som han vil lade komme over dem, i sin vrede, må være retfærdige" (Alma 14:11). Herren holdt Alma tilbage, så han ikke gjorde noget imod den guddommelige plan.

To missionærer har fortalt, at de en aften gik ud ad en landevej, hvor de var kendt. Pludselig fik de begge den indskydelse, at de ikke skulle gå videre i den retning. De vendte om og gik tilbage ad en anden vej. Den næste dag undrede de sig over, at de havde følt sig nødet til at vende om. De gik tilbage, da det var lyst, og opdagede at en bro, der lå få meter fra det sted, hvor de var vendt om var styrtet sammen. Det er blot et par eksempler på, hvordan Ånden kan pånøde folk at gøre noget. Vi må også være opmærksomme på, at Ånden ind imellem kan nøde os til at udføre noget, ikke blot advare os.

Helligånden har andre midler hvorved den kan åbenbare sig i vores tilværelse. Den kan inspirere folk til at hjælpe os (se L&P 1:38; 46:29). Den kan give os særlige talenter – evner eller kundskab. (Se L&P 46:9-29). Den kan få os til at erindre bestemte ting (se Johannes 14:26).

Vi behøver ikke at tro, at Helligånden virker på en dramatisk eller fantastisk måde. Herren har givet medlemmerne af sin kirke det privilegium, at de kan have Helligånden hos sig. Når vi har denne store gave, opdager vi, at Ånden virker med os på utallige måder, når vi bare er værdige til at have den. Det vil være klogt af os at lægge mærke til, hvor tit Ånden inspirerer os, og arbejde på at fremme vores fællesskab med denne specielle ledsager. □

Jay E. Jensen er leder af Scriptures Coordination, Church Curriculum Department og bor i Suncrest 3. ward, Orem, Suncrest staven i Orem, Utah.

*Da det blev
lyst, så de to
missionærer,
hvorfor de
aftenen før var
blevet nødet fra
at gå længere
ud ad den
kendte vej.*

SPØRGSMÅL OG SVAR

Spørgsmål af almindelig interesse, besvaret som vejledning,
ikke som officiel tilkendegivelse af Kirkens politik.

Hvor lang tid
tog det Joseph Smith
at oversætte
Mormons Bog?

John W. Welch er professor i jura ved Brigham Young universitetets J. Reuben Clark skole for jurastuderende og præsident for Foundation for Ancient Research and Mormon Studies.

En af de mest forbløffende kendsgerninger ved Mormons Bog er, at det kun tog Joseph Smith cirka 65 dage at oversætte den. De historiske detaljer om, hvor lang tid det tog ham at oversætte bogen, er bemærkelsesværdigt velbevarede, og de støttes af utallige, uafhængige vidner.

Næsten hele Mormons Bog, som vi har den nu, blev oversat mellem den 7. april og den 30. juni 1829. Men inden da havde Joseph, i tiden fra den 12. april til den

14. juni 1828, oversat de 116 sider, som Martin Harris mistede, da han lånte dem med hjem for at vise dem til sin familie. Dertil kommer, at Joseph i marts 1829 oversatte „et par“ sider – hvor hans hustru, Emma, fungerede som skriver, før han fik befaling om at „holde op en tid“ (L&P 5:30).

På det tidspunkt befandt Joseph sig i Harmony i Pennsylvania. Oliver Cowdery befandt sig da cirka 160 km derfra i Palmyra, i staten New York, og holdt sit indtog i familiens Smiths hjem for at stille Josephs far en mængde spørgsmål vedrørende de plader, som Mormons Bog blev oversat fra. I 1832 sagde Joseph Smith, at Herren havde besvaret Oliver's bøn ved at vise sig for ham og „i et syn lade ham se pladerne og også sandheden i dette værk og det, som Herren var i færd med“. (Dean Jessee: *The Personal Writings of Joseph Smith*, s. 8. Deseret Book Company, Salt Lake City, 1984).

Josephs mor, Lucy Mack Smith, skrev i 1847 i et brev, at Joseph havde bedt om assistance.

Som svar på hans bøn, kom en engel og forsikrede ham om, at der ville komme en skriver én af de første dage.

Oliver kom til Harmony, ligesom solen var ved at gå ned, søndag den 5. april 1829. Om tirsdagen, den 7. april, begyndte Joseph at oversætte, mens Oliver skrev. Historiske beretninger viser, at de formodentlig er begyndt at oversætte det første af Mosiahs' bog, dér hvor Joseph tidligere var stoppet. Således begyndte profeten Joseph faktisk med at oversætte det *midterste* af bogen. Han begyndte formodentlig ikke at arbejde med 1. og 2. Nephi før senere – i juni måned. Men bogen virker alligevel ikke uorganiseret. Den er veldispone-

ret, idet de historiske og doktrinerne detaljer som introduceres i 1. og 2. Nephi passer fint med resten af bogen.

Omkring den 15. maj 1829 havde Joseph oversat Mosiahs, Almas og Helamans bøger samt beretningen i 3. Nephi om Kristi tjenestegerning blandt nephiterne. Det var denne beretning om Frelserens mission – formodentlig især 3 Nephi 11:22-27 – der førte til, at Joseph og Oliver bad Herren om myndighed til at døbe. Det førte endvidere til gengivelsen af det Aronske Præstedømme samme dag, og til gengivelsen af det Melkisedekske Præstedømme kort tid efter.

I slutningen af maj, var de færdige med 4. Nephi, Mormon, Ether, Moroni og titelsiden – som var den sidste af Mormons plader. På dette tidspunkt ankom David Whitmer til Harmony. I den første uge af juni, rejste David, Oliver, Joseph og muligvis også Emma 160 km med hestevogn til Peter Whitmers hjem i Fayette, New York. Den 11. juni 1829 fik Mormons Bog copyright i Federal District Court i det vestlige distrikt i New York. Den fulde tekst på titelbladet til Mormons Bog anvendtes som lovlig beskrivelse af bogens indhold i forbindelse med, at bogen fik copyright, derfor ved man, at titelsiden allerede var oversat på dette tidspunkt. Da Joseph, Emma og Oliver havde bosat sig i Fayette, fortsattes oversættelsesarbejdet. Oliver og John Whitmer virkede som skrivere, og det var her, de arbejdede med det, som blev det første i Mormons Bog, det vi nu kender som 1. og 2. Nephi. Omkring den 20. juni var de nået til 2. Nephi 27:12, som dannede grundlag for, at de tre vidner og de otte vidner fik pladerne at se i juni 1829. I slutningen af juni var oversættelsen færdig, og man begyndte at indhente tilbud på at få den udgivet.

Oversættelsen var en fantastisk bedrift. Den blev færdig indenfor 85 dage, fra den 7. april til den 30. juni. Udover at oversætte, må profeten og skrivelserne også have gjort en masse andet.

De skulle have tid til at spise, sove og finde arbejde (engang var de løbet tør for penge til mad). De skulle bruge tid til at modtage det aronske og det melkisedekske præstedømme, til at foretage mindst én (muligvis to) rejser til Colesville i New York – 48 km væk –, til at omvende og døbe Hyrum og Samuel Smith, til at flytte fra Harmony til Fayette, til at få copyright på Mormons Bog, til at forkynde et par dage og døbe nogle mennesker i nærheden af Fayette, til at få åndelige tilkendegivelser sammen med de tre og de otte vidner, og til at træffe de indledende arrangementer for at få Mormons Bog udgivet.

På den måde bliver der cirka 65 eller færre arbejdsdage tilbage, hvor profeten og hans skrivere kunne oversætte. Det bliver til gennemsnitligt otte sider om dagen. Med den fart må det kun have taget omkring en uge at oversætte 1. Nephi og halvanden dag at oversætte kong Benjamins tale. Når man tænker på de mange udviklede detaljer, den konsekvens, den klarhed, kunstneriske formåen, akkuratessen og intellektuelle indsigt Mormons Bog indeholder, er profetens Josephs oversættelse intet mindre end en bedrift. Som også Oliver Cowdery et par år senere erklærede: „Der er dage vil jeg aldrig glemme – da jeg sad og lyttede til en røst, der dikterede efter himmelsk inspiration, hvilket vakte den dybeste taknemmelighed i dette hjerte! Dag efter dag skrev jeg uafbrudt og uforstyrret det, som kom fra hans mund, mens han oversatte . . . Mormons Bog.“ □

TABTE SANDHEDER GENGIVET

2. Del: Hvad vi ikke ville vide om Jesus Kristus, dersom vi ikke havde Mormons Bog

Gilbert W. Scharffs

I denne artikel – af en serie på tre – skrevet af Gilbert W. Scharffs, som er religionslærer i institutprogrammet for sidste dages hellige, opstiller forfatteren en liste over de punkter hvor Mormons bog øger vores viden om Frelseren. I sidste måneds artikel omtalte han den større forståelse, vi har fået omkring Herrens forsonende offer, om den verdensomfattende, fysiske opstandelse og hvad disse ting betyder for menneskeheden. Bror Scharffs' liste fortsætter i dette nummer med at opregne den viden, Mormons Bog giver os om Herrens atomsluttede kærlighed.

8. Herren udstrækker sin kærlighed til alle stammer og folk. I Bibelen står der, at Herren tilbyder evangeliets ordinanser til alle nationer, men i Mormons Bog bilæges enhver forvirring om, hvorvidt Herren elsker ét folk mere end et andet. Nephi sagde: „(Herren) indbyder alle til at komme til sig, sort eller hvid, træll eller fri, mand eller kvinde, og han ihukommer folkene, thi alle er lige for Gud, både jøde og ikke-jøde” (2 Nephi 26:33).

9. Herrens indflydelse er så stor, at den oplyser menneskenes samvittighed. De fleste mennesker kan indse, at menneskelige væsener evner at se forskel på, hvad der er rigtigt og forkert, men mange under sig over, hvad samvittighed i virkeligheden er. Moroni skrev, at hans far, Mormon, sagde: „Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt fra ondt” (Moroni 7:16). Den kendsgerning, at menneskenes samvittighed oplyses af Kristi ånd, tilfører Herren, Jesu Kristi opgave og embede, nye dimensioner.

10. Hvis vi skal kunne forpligte os til at være Kristi tilhængere, må vi også have mulighed for at afvise ham. Ville det ikke være vanskeligt at vælge noget, dersom der ikke var andre valgmuligheder? Handlefrihed er en absolut nødvendighed for at kunne vise ægte troskab. Lehi sagde: „Det er nødvendigt at der er en modsætning i alle ting. Hvis det ikke var så . . . kunne retfærd-

dighed ikke finde sted, ej heller ugudelighed og hverken hellighed eller elendighed . . .

Derfor gav Gud Herren mennesket frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke selv handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet” (2 Nephi 2:11-16).

11. Det amerikanske kontinents styrke og frihed afhænger af, om landets indbyggere tjener Jesus Kristus. Et af hovedemnerne i Mormons Bog er, at det amerikanske kontinentets indbyggere skal tjene Herren for at have fremgang. Moroni forklarede, at „de folk, der besidder det (landet), skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus” (Ether 2:12).

I Mormons Bog kan vi læse om, hvordan oprør mod Kristi lærdomme var skyld i, at to tidligere civilisationer i Amerika gik til grunde. Folk i vore dages forfættede land må ikke glemme, at dersom de nægter at følge Herren, vil de også gå til grunde.

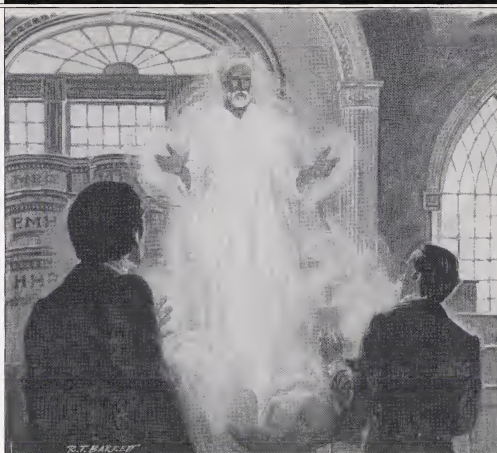
12. Jesus Kristus er kilden til virkelig frihed for ethvert menneske og enhver nation. Det er et princip, der klart fremgår af Mormons Bog. Kong Benjamin sagde: „I (er) født af (Kristus) og er blevet hans sønner og døtre.

Og under dette navn er I blevet frigjort, og der findes intet andet navn, hvorigennem I kan frigøres” (Mosiah 5:7-8).

Denne form for frihed får vi gennem Frelseren på to måder: (1) ved at vor Forløser overvandt virkningerne af Adams fald (og død), så vi kan leve igen, og (2) ved at vi overvinder syndens slaveri ved at sige ja til at følge Kristus. Lehi sagde: „Derfor er menneskene fri . . . og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling” (2 Nephi 2:27).

13. Både Jesu Kristi nåde og gode gerninger (som Kristus viste det bedste eksempel på) er nødvendige i frelsesplanen. Det behøver ikke at undre sidste dages hellige, at mange kristne lægger stor vægt på nåden, undertiden med

Robert T. Barrett

det resultat at de glemmer betydningen af gode gerninger. I Mormons Bog lærer vi, at begge dele er nødvendige. *Nåden* er for eksempel nævnt utallige gange. Da Lehi talte til sin søn, Jakob, pointerede han, hvor stor betydning nåden har for frelse: „Intet kød kan bo i Guds nærværelse uden ved den hellige Messias's fortjenester, barmhjertighed og nåde; han, som nedlægger sit liv“ (2 Nephi 2:8). Nephi sagde også, at „trods alt, hvad vi formår, så er det dog af nåde, at vi er frelst“ (2 Nephi 25:23).

Men selv om vi er afhængige af Kristi nåde, så bliver gode gerninger ikke mindre vigtige af den grund. Jesus Kristus befalede sin disciple i Amerika at gøre gode gerninger: „I ved, hvad I skal gøre i min kirke; thi de gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre . . .

Derfor, salige er I, dersom I gør dette, thi I skal blive ophøjet på den yderste dag“ (3 Nephi 27:21-22).

I begge disse forhold er Jesus Kristus det centrale, både når det drejer sig om Guds nåde – han har gjort alt det for os, som vi ikke kan gøre selv – og Guds gerninger, som er et eksempel for os til efterfølgelse.

14. *Mormons Bog bekræfter, at Bibelens fundamentale lærdomme om Kristus er nøjagtige.* Mange mennesker angriber jødernes optegnelse. De nøjes ikke kun med at afvise det, der står i Bibelen om Jesus Kristus, men mange betvivler også flere af bøgernes oprindelse og historiske nøjagtighed. Trods dette støtter Mormons Bog Bibelens oprindelse. Den bekræfter Kristi gerninger og lærdomme, som beskrevet i Bibelen, og den vidner oven i købet om, at Esajas, Malakias og Johannes selv skrev de bøger, som har fået navn efter dem.

15. *Det Gamle Testamentes Gud er Jesus Kristus.* Kristi magt rækker langt udover; hvad de fleste mennesker er klar over. En hel del mennesker ved ikke, at den gud, der taler i det Gamle Testamente, er Jesus Kristus. Hans navn forekommer ikke i vore dages udgaver af denne gamle optegnelse.

Jesus sagde til indbyggerne i Amerika: „Se, jeg er den, som gav loven, og jeg er den, som gjorde pagt med mit folk Israel“ (3 Nephi 15:5). Jakob belærte, at hans forfædre i Palæstina „troede på Kristus og tilbad Faderen i hans navn“ (Jakobs bog 4:5). Nephi sagde, at „Abrahams, Isaks og Jakobs Gud“ ville blive løftet op på korset (1 Nephi 19:10).

16. *Jesu Kristi ånd så i den forjordiske tilværelse ud som hans jordiske legeme.* Mange kristne diskuterer stadig, Jesu Kristi eksistens, før han fik sit jordiske legeme. Nogle spekulerer endda over, om Jesus Kristus overhovedet eksisterede, før han blev født på jorden. Men Kristus viste sig for én af Mormons Bogs profeter, kendt som Jareds bror, mere end 2000 år før sin jordiske mission. Jareds bror sagde: „Se, dette legeme, som du nu ser, er min ånds legeme . . . som jeg ser ud for dig i ånden, således skal jeg vise mig for mit folk i kødet“ (Ether 3:16).

Mange af de gamle profeter fortæller i deres beskrivelser af Herren, at de så ham – „ansigt til ansigt“. Det, der skete for Jareds bror, viser, at det ikke kun var i overført betydning (se 2 Mosebog 33:11; Esajas 6:1). □

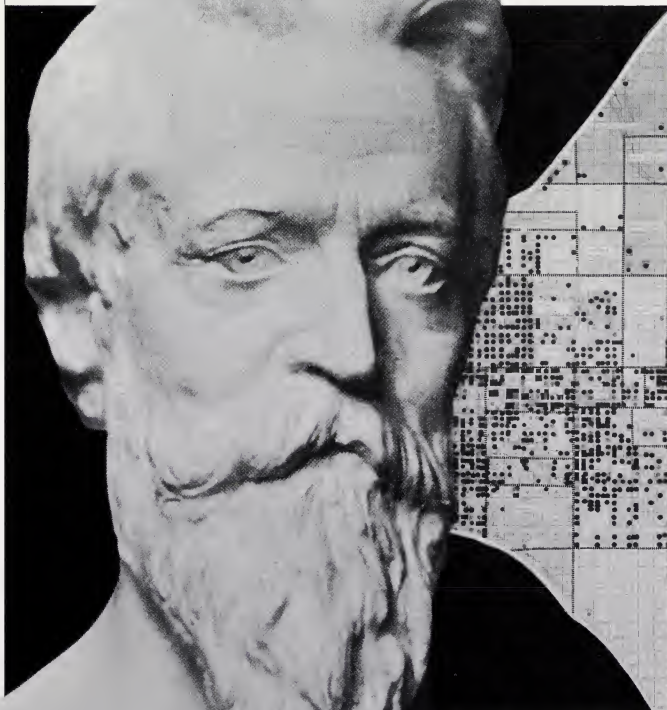
(Sluttes)

Gilbert W. Sharffs er institutlærer ved University of Utah, Salt Lake City.

NAUVOOS TOMME GADER

Thomas L. Kane
(1822-1883)

Marmorportræt af
Thomas L. Kane.
I baggrunden:
Plan over byen,
Nauvoo.

Et ikke-medlem opdager den „smukke by“, som lå øde og forladt, og ser, hvordan de hellige må fortrække berøvet alt.

Selv om Thomas Leiper Kane aldrig blev medlem af Kirken, var han en god ven af de sidste dages hellige under deres kampe imod dem, der forfulgte dem på grund af deres religion. Han hjalp mange gange med at opklare misforståelser mellem regeringen og mormonpioniererne. Han deltog udmærkede sig i USAs borgerkrig og ledede senere udviklingen af minedrift og konstruktionen af en jernbane i Pennsylvania, hvor han var født i 1822. Den 26. marts, 1850, holdt han et foredrag i Pennsylvanias historiske forening, hvor han beskrev et besøg i Nauvoo, Illinois, i 1846 – lige efter at pøbelhoben havde uddrevet de sidste hellige og indtaget byen. Denne artikel er uddrag af dette foredrag.

Kane beskrev Iowa området, som han dels sejlede igennem og dels kørte med hestevogn igennem på vejen til Nauvoo. Han omtalte Iowa som „et tilflugtssted for falskmøntnere, hestetyve og andre lovløse“.

Han sagde, at han blev træt af at se „beskidte, omstrejfende og dovne nybyggere, og et land ødelagt uden at blive forbedret af deres ligegyldige hænder“.

„Jeg var på vej ned ad den sidste bakke på min rejse, da et landskab helt anderledes smukt åbnede sig for mine øjne. Halvt omkredset af floden glimtede en smuk by i den friske morgensol. Byens helt nye bygninger var anbragt i kølige, grønne haver opad og rundt om en statelig, kuppelformet høj, der kronedes af et ædelt marmorbygningsværk, hvis høje kegleformede spir glimtede hvidt og gyldent. Byen forekom at dække adskillige kvadratkilometer, og bag den lå velholdte marker. Det umiskendelige tegn på flid, energi og veluddannet velstand overalt gjorde sceneriet usædvanligt og slående smukt.“

Kane fik fat i en lille båd og roede over floden til byen.

„Ingen mødte mig dér. Jeg så mig omkring, og stilheden var overalt så intens, at jeg kunne høre fluernes summen og bølgerne brydes mod den flade flodbred. Jeg gik gennem de tomme gader. Byen lå som en drøm, under en eller anden dødens fortryllelse, hvoraf jeg næsten frygtede at vække den, for tydeligvis havde den ikke sovet ret længe. Der groede intet græs på de brolagte veje, regn havde ikke helt bortvasket aftrykene af fødder i støvet.

Kane går igennem de tomme værksteder, hvor der endnu ligger træ, læder og jern, parat til at blive forarbejdet, og der lå værktøj, som håndværkerne havde efterladt. Han gik ind i de velpassede haver, kiggede undersøgende på frugter, grøntsager og blomster, og tog sig en tår vand fra en af brønde.

Ingen råbte efter mig fra noget åbentstående vindue, ingen hunde sprang frem og gøede ad mig. Jeg måtte formode at folk gemte sig i husene, men dørene var uaflåste, og da jeg ængstelig gik ind, så jeg at ildstederne var vidtåbne med kold aske, så jeg måtte gå for-

„Battle of Nauvoo“ (slaget om Nauvoo) –
af C. C. A. Christensen.

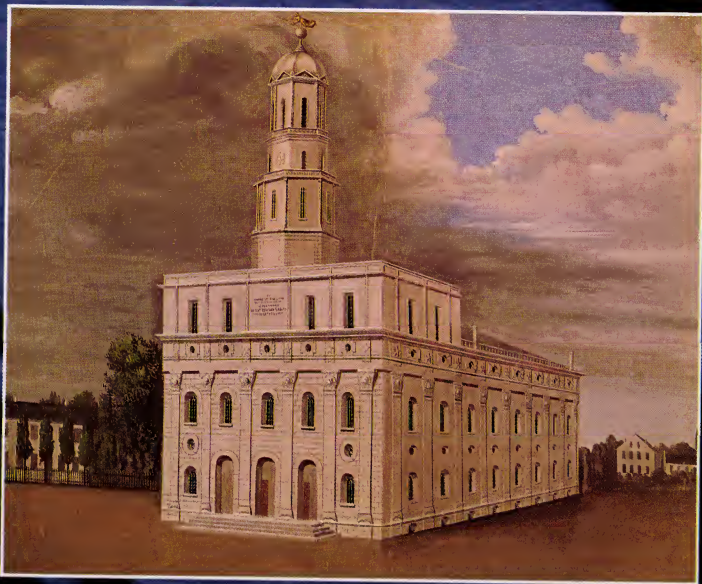
Det var Nauvoos avis, *Times and Seasons*, der udgav *Mormons Bog, Lære & Pagter*, en salmebog og forskellige andre bøger i årene mellem 1839 og 1846.

Søveværelse i Jonathan Brownings hus. Browning, der blev omvendt til Kirken, opfandt det første maskingevær.

Joseph Smiths familie har sandsynligvis boet i denne bjælkehytte, mens de udbyggede hans landsted, hvor de havde deres første hjem i Nauvoo. Den reorganiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har rekonstrueret hytten. Fotografere af Dick Brown.

I baggrunden: Mississippifloden ved Nauvoo.

„Nauvoo templet“ – C. C. A. Christensen.

sigtigt på tå . . . for ikke at mine fodtrin skulle runge uærbødig på de nøgne gulve.

I udkanten af byen lå kirkegården. Men der var ingen tegn på at byen havde været ramt af pest. Kirkegården var ikke meget anderledes end andre protestantiske kirkegårde i Amerika. Nogle af gravene var endnu ikke sunket, nogle af stenene var lige blevet anbragt - datoerne var nye . . ."

Kane sagde, at på markerne bag husene lå kornet og rådnede på jorden, der var ingen til at høste det. Da han gik rundt i byens udkant gjorde han to vigtige opdagelser.

„Husene, der lå med udsigt over landskabet, viste, med deres splintrede træværk og vægge der var ødelagte helt ned til fundamentet, at de for nyligt havde været udsat for ødelæggende kanonader, og i og omkring det pragtfulde tempel, der havde været centrum for min beundring, var bevæbnede mænd indloget, omgivet af stakke af geværer og svært skyts. De afkrævede mig forklaring på, hvem jeg var, og hvorfor jeg havde taget mig den frihed at sætte over floden uden skriftlig tilladelse fra deres anførere.

Skønt disse mænd mere eller mindre var under indflydelse af spiritus, syntes de, efter at jeg havde forklaret mig selv som værende en forbigående fremmed, at være ivrige efter at gøre godt indtryk på mig. De fortalte historien om den døde by - at den havde været en betydelig fabriksby og et handelscenter med mere end tyve tusinde indbyggere. At de havde ført krig mod byens indbyggere i flere år og til sidst for kun nogle få dage siden havde haft held til at vinde en kamp foran de yderligt liggende huse, hvorefter de under dragne sværd havde fordrevet indbyggerne. De sagde, at byens indbyggere havde forsvarret sig hårdnakket, men de havde givet op efter bombardementet på tredjedagen.

De pralede over deres kræfter, især i dette slag, som de kaldte det. Men jeg opdagede at de (ikke kunne blive enige om detaljerne); den ene var, så vidt jeg husker, at de havde dræbt en far og hans søn, en dreng på 15 år, som var nylige tilflyttere til den

skæbnesvangre by, som de indrømmede havde været uadalelig."

Kane blev derpå vist rundt i „det mærkelige tempel”, som besætterne havde øvet hærværk på. Han fik de forskellige ting at se i bygningen, blandt andet dåbsbassinet - „et stort, udmejslet marmorbassin, som hvilede på tolv okser (i naturlig størrelse), der også var af marmor.

De lod mig også gå op i tårnet, så jeg kunne se, hvor det lørdagen før var blevet ramt af lynet, og se ud. Mod øst og syd lå der øde landbrug, ligesom dem jeg havde set nær ved byen og de strakte sig så langt bort at de fortabte sig i det fjerne. Her . . . ved arret efter den guddommelige vrede, tilkendegivet ved et lynnedslag, lå der spredt rester af mad, vinflasker og ituslæde glas . . .

Først efter nattens frembrud, var jeg parat til påny at sætte over floden. Vinden var taget til efter solnedgang, og vandet slog kraftigt ind over min lille båd. Jeg satte kursen lidt højere op ad strømmen end det sted, jeg havde forladt om morgenen, og landede, hvor et svagt blinkende lys indbød mig til at styre hen.

Her . . . kun beskyttet af mørket og uden tag mellem sig og himlen, traf jeg en skare på flere hundrede mennesker, som min ankomst vækkede af en urolig søvn på jorden."

Det „svagt blinkende lys”, som han styrede hen imod, kom fra et vokslys, der tjente som belysning for en kvinde, der passede en mand, som var ved at dø af feber. To små piger sad og snæftede i mørket ved siden af. Kane opdagede senere, at det var et almindeligt syn.

„Disse ydmyge væseners lidelser var i sandhed frygtelige, bøjede og hæmmede af kulde og skoldede af solen skiftevis, som hver trætende dag og nat slæbte sig hen. De var næsten alle sammen forkrøblede ofre for sygdomme. De var der, fordi de intet hjem havde, ingen hospitaler eller fattighuse eller venner til at hjælpe sig. De kunne ikke tilfredsstille deres syges mest beskedne behov. De havde ikke brød til at berolige

deres børns . . . skrig af sult. Mødre og småbørn, døtre og bedsteforældre, alle sammen var de lejret i klude, manglede endog noget at lægge over de syge, hvis feberystelser gik lige til marven.

Dette var mormonerne, udhungrede i Lee County i Iowa, i den fjerde uge af september måned i det Herrens år 1846. Byen – det var Nauvoo i Illinois. Mormonerne var ejere af denne by og det smilende landskab omkring den, og de, der havde standset mormonernes pløjning, som havde stoppet deres hamre, deres økser, deres skytler og hjulene i deres værksteder, de som have slukket deres ildsteder, som havde spist deres mad, ødelagt deres frugthaver og nedtrampet deres tusinder af hektarer af uholdet korn, det var dem, som holdt deres boliger besat, som holdt drikkegilde i deres tempel og hvis drukne råb var en fornærmelse i ørerne på deres døende.

De forsamlede som jeg havde nærmet mig ved flodbredden var de sidste mormoner der forlod byen. De var allesammen året før blevet enige om at de ville tømme deres huse, og søge tilflugt et andet sted. Der var sluttet en slags borgfred mellem dem og deres voldsmænd, og de øverste ældster var i god tro . . . draget mod vest sammen med deres familier i foråret 1846. Det var stillest som en betingelse efter aftale at de øvrige mormoner kunne blive boende i fred og glæde i deres huse i Illinois, indtil deres ledere og spejdergruppe havde gjort alt, hvad de kunne, for at finde et andet sted hvor de kunne bosætte sig bag Klippebjergene, i Californien eller et andet sted. Og indtil da havde de mulighed for at disponere, med størst muligt udbygge, over deres ejendele, som de derefter måtte efterlade.

(Men) fjenden havde kun ventet til emigranterne antageligvis var kommet så langt væk at de ikke kunne vende tilbage for at hjælpe, da de genoptog deres angreb på (de hellige, som var tilbage i Nauvoo)."

Kane sagde, at under våbenstilstanden, mens det endnu var tilladt, de hellige at være i Nauvoo, arbejdede de stadig på templet.

"Mærkværdigvis nok helligede hovedparten af dem deres fritid til opførelsen af deres . . . smukke tempel. Historien har formodentlig ikke siden jødernes adsplitelse set et lignende bygningsværk, som det mormonerne opførte. Det var en befaling og en yderst hellig pligt for dem at opføre dette bygningsværk. De var så stolte af den ære, som det var for deres by, da dette hovedprojekt begyndte at rejste sig i sin majestæt, og vakte beundring hos fremmede der sejlede på den del af Mississippifloden. Det var desuden et kærlighedsarbejde. De regnede ud, at der var brugt en halv million (dollars) i tiendepenge og frivillige offergaver til tempellets opførelse. Der var næppe en eneste mormonkvinde, som ikke havde skænket nogle smykker eller (opsparede penge), selv den fattigste mormon havde givet mindst ti procent af sit år til opførelsen af dets mure . . . Derfor lykkedes det dem skønt deres fjender ubarmhertigt trængte ind på dem at parere det sidste sværdstød, lige til de havde sat den strålende engel med trompeten på toppen af det høje spir."

Det fjerde tempel blev indviet i maj 1846. Da det hellige indvielsesritual var slut, tømte de hellige bygningen for alt af værdi, og alt det som kunne vanhelliges af pobelen.

"De (arbejdede) hele natten, og ved dag gry havde de fjernet alle møbler og al udsmykning, som kunne vække bespottelse. Hele bygningen var afmonteret, og bortset fra nogle få nagelfaste ting, som ikke lod sig fjerne, stod kun de bare vægge tilbage.

Det var netop den dag, hvor de sidste ældster tog afsted, og hvor den største gruppe hellige drog samlet afsted. Befolkningen i Iowa fortalte mig, at (de hellige) vandrede vestpå i en endeløs række fra morgen til aften. De virkede ikke særlig mismodige, sagde man, men før de forsvandt, stod de på toppen af ethvert højdedrag og så udover deres huse, som de var blevet forvist fra, hen imod templet med dets strålende spir, som var at se på meget lang afstand."

„Nauvoo, Illinois“ – malet i 1859 på tin af John Schröder omkring 13 år efter at de hellige havde forladt byen. Den store hvide bygning på bakken er resterne af det vanhelligede Nauvoo tempel, som pøbelen stormede og brændte.

Thomas L. Kane som officer i den amerikanske hær under borgerkrigen.

Før Kane besøgte Nauvoo, havde han bemærket de hellige, som drog mod de vestlige grænseegne, mens de arbejdede og underholdt sig i deres „Israels lejre“. Han var imponeret over så ærlige og trofaste de var overfor deres vidnesbyrd om evangeliet. Han sagde, at han var forbløffet over de store ofre, som mange af dem havde gjort, og over den kærlighed der herskede imellem de hellige i lejrene, trods deres sult, trængsler og lidelser. I sine sidste år aflagde han tre besøg hos de hellige i Utah, hvor han altid var velkommen. Sidste gang han besøgte Utah var i 1877, ved Brigham Youngs død. Han sagde, at de hellige stod i stor gæld til Brigham Youngs „mesterlige vejledning“ for deres velstand. Nogle timer før Kane døde i Pennsylvania i 1883, bad han sin hustru om at sende „det kærligste budskab du kan komme i tanke om til mine mormontvenner – ja, til alle mine kære mormontvenner“. □

(En del af denne artikel er taget fra William Edwin Berretts bog „Den genoprettede Kirke“, s. 191-193).

BØRNESTJERNEN

SEPTEMBER 1989

ISBN 0107-2145

Vær ydmyg, så skal Herren,
din in Gud, lede dig ved
hånden og besvare dine bønner.
Lære og Pagter 112:10

KENDER DU DINE „LOVE“?

Find frem til de rette svar blandt dem,
som er mærket med bogstaver under opgaven, og færdiggør sætningerne.

QUIZ

1. Befalingen og loven om at leve sundt kalder vi:
_____.
2. Kain overtrådte den lov, der hedder: _____
_____.
3. Du må ikke stjæle, står der i _____.
4. Når vi kaster en bold op i luften, falder den ned igen på grund af _____.
5. „Du må ikke have _____
end mig“.
6. Når en fjer vejer mindre end jern, så er det en
_____.
7. Sidste dages hellige har fået befaling om at adlyde
_____ i det land, hvor de bor.
8. _____ er et privilegium
og en velsignelse for enhver, som overtræder
vor himmelske Faders bud.
9. I det _____ advares
vi imod at bære falsk vidnesbyrd.

a. tyngdeloven

b. andre guder

c. visdomsordet

d. landets love

e. omvendelsesloven

f. de ti bud

g. „Du må ikke slå ihjell“

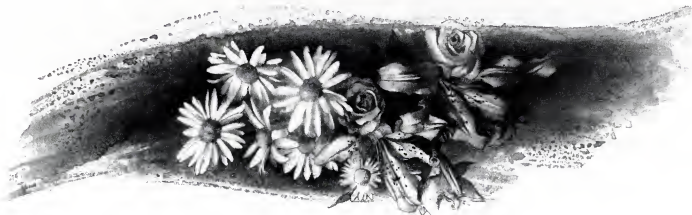
h. det niende bud

i. naturlov

[Svar: 1. c; 2. g; 3. f; 4. a; 5. b;
6. f; 7. d; 8. e; 9. h.]

BLOMSTERSÆLGEREN I MANILA

Agnes M. Pharo

Manuel holdt i reglen meget af markedsdagen i Manila. Han elskede de glade lyde på markedspladsen. Han elskede at se solens stråler blinke i blomsterkurvene, smykkerne lavet af skaller og kystlinien ved Manilabugten. Men i dag var han ikke glad.

„I dag er vores nabo *Aling* (fru) Sion syg, så jeg må passe hende,” havde hans bedstemor sagt. „Vi har brug for penge til mad, så vi er nødt til at få solgt blomsterne. Jeg har ikke andre end dig, Manuel, så du må bringe blomsterne til markedet.”

Manuel var taget tidligt hjemmefra, så tidligt at solen endnu ikke tittede frem over bjergtoppene. Han traskede forbi den lille sø, som lå halvt i skjul af trætykningen. Da han nåede den støvede sti, der førte til Manila, slog han følge med en masse andre mennesker, der kom bærende på kæmpestore kurve med blomster.

Manuel mumlede for sig selv, mens han gik. „Jeg håber ikke at José ser mig.” José var en dreng fra samme landsby som Manuel. Han var en bølge, og han havde på det sidste valgt Manuel som sit offer. Manuel virrede med hovedet, som om han ville ryste disse tanker ud af hovedet, mens han banede sig vej hen til bedstemors sædvanlige stude ved siden af *Aling* Finay.

Aling Finay så nysgerrigt på Manuel. „Skal du sælge blomsterne i dag?” spurgte hun.

Han forklarede høfligt: „Min bedstemor kunne ikke komme.”

„Så må du arrangere blomsterne pænt,” sagde *Aling* Finay.

„Lige som hun ville have gjort det,” sagde Manuel samstemmende.

Han anbragte de lyserøde og gule margeritter, de smukke, røde roser og de store, hvide liljer. Så trådte han et skridt tilbage og beundrede sit værk. De stod ikke helt så pænt, som han havde tænkt sig, men han vidste ikke, hvordan han skulle gøre det bedre. Han var sikker på, at *Aling* Finay ville have hjulpet ham, hvis hun ikke havde haft så travlt med sine kunder. Manuel kunne ikke gøre andet end at vente og håbe på, at der ville komme nogen og handle med ham.

Da de første solstråler krøb op over landsbyens tage, der var tækket med palmeblade, hørte Manuel hestehove klapre mod brostenene. Nu kom mændene og drengene med kokosnødder, bananer og optændingsbrænde. José var sikkert imelleml Manuel trak sig tilbage i en krog og ønskede, at han kunne skjule sig og glemme alt om at sælge blomster.

Pludselig udbrød *Aling* Finay: „Sel der kommer José spankulerende ind på torvet. Så er der én eller anden, der får ballade.”

Det var som om, at Manuels hjerte slog en hel kolbøtte. Han kunne høre på José's latter, at han allerede havde fået øje på ham. Manuel var hurtigt på benene. Kun tanken om bedstemors skuffelse, hvis han kom tomhændet hjem, afholdt ham fra at løbe sin vej.

José standsede lige foran ham. „Nejl“ drillede han og greb en håndfuld margeritter, rev dem i småstykker og smed dem på jorden. „Se, Manuel sælger ukrudt!“

Manuel kunne mærke vreden stige op i sig, da han erindrede sig, hvordan hans bedstemor havde slidt i det for at få sine blomster til at vokse sig smukke og kraftige. Han glemte sin angst, trådte helt hen til José og råbte: „Hold op!“

„Flyt dig,“ befalede José, og gav Manuel et kraftigt skub.

Nu lå Manuel, lige så lang han var på brostenene. Så hørte han Josés hånlige latter, idet banditten løb henover markedspladsen. Manuel rejste sig og gned sine ømme steder.

„Denne Jose er en værre én,“ mumlede *Aling Finay*, og hendes mørke øjne gnistrede. „Men du er alligevel heldig. Det kunne have meget værre.“

Manuel så bedrøvet på sin flåede skjorte. „Det er slemt nok. Jeg håber ikke, at han kommer tilbage igen.“

Dagen gik, og skyggerne blev lange. Til sidst gik solen ned langt ude i horisonten. Manuel var glad om hjertet. Han havde solgt alle blomsterne, og pengene lå og raslede i hans lommer.

Nu bliver bedstemor glad, tænkte han. Men jeg må skynde mig hjem, inden det bliver mørkt. Pludselig blev Manuel forskrækket. Måske José ligger på lur et eller andet sted ved vejen!

Men trods sin ængstelse begyndte Manuel at gå ad den støvede sti mod landsbyen, hvor han boede. Vinden føltes kold efter dagens hede, og Manuel kunne mærke, hvordan det blæste igennem hans iturevne skjorte, mens han traskede afsted.

Da han kom forbi den lille sø mellem træerne, hørte han et råb i nærheden, som fik ham til at stoppe op et øjeblik. Han stod stille og lyttede. „Det var måske bare vinden,“ sagde han til sidst. „Eller en fugl, der var lidt sent på den.“

Så hørte han lyden igen.

„Hjælp!“

Manuel skyndte sig ind imellem de lavthængende grene. Så så han én, der lå lidt ude i søen og klamrede sig til en bjælke. Det var én, der kæmpede vildt i vandet.

„José!“ gispede Manuel.

Han tøvede et øjeblik. Men uanset hvad José havde gjort, så vidste Manuel, at han måtte forsøge at rede ham.

Alt imens Manuel trak af skjorte og bukser, råbte han: „Hold fast, jeg kommer nu!”

Det var ikke nemt for Manuel at hjælpe en dreng, der var større end ham selv. José var stærk, og nu kæmpede han panikslagent. Engang var han lige ved at trække Manuel ned under vandet.

Manuel måtte bruge alle sine kræfter, men langsomt og sikkert arbejdede han sig vej ind mod bredden. Da han og José omsider nåede ind, væltede de sig udmattet og rystende om på jorden.

Da José fik vejret igen, mumlede han: „Tak skal du have, Manuel.”

„Hvorfor svømmede du ud i søen, José?” spurgte Manuel. „Det er jo næsten mørkt.”

José lod fingrene løbe igennem sit våde hår. „Jeg

var træt i benene. Jeg ville kun soppe et øjeblik, men så trådte jeg ned i et dybt hul.” Og så tilføjede han forlegent: „Jeg kan ikke svømme. Det var et held for mig, at du kan.”

„Ja, og at jeg kom forbi lige i det rette øjeblik,” sagde Manuel.

José hang med hovedet. „Jeg har tit gjort noget forkert. Der er mange, som bare ville have ladet mig drukne.”

„Hvis jeg havde gjort det, så havde jeg også gjort noget forkert,” svarede Manuel.

„Jeg skammer mig over, at jeg har været så grusom. Du må undskyldte, at jeg slog dig,” fortsatte José. „Du er meget tapper. Jeg kunne godt tænke mig at have en ven som dig.”

Manuel smilede og begyndte at trække i tøjet. „Kom her, min ven,” sagde han, „vi har ikke så langt hjem. Lad os følges ad.” □

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON

Joanne F. Christensen

Den trettende præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Ezra Taft Benson, er født for 90 år siden i Whitney, Idaho. Som dreng lærte han at spille klaver, og han sang solo både i skole og offentligt – men han siger, at han

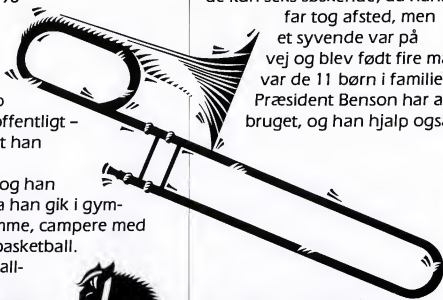
„holdt mest af sin basun“.

Den unge Ezra elskede heste, og han red ca 5 km til skole hver dag, da han gik i gymnasiet. Han elskede også at svømme, campere med sin familie og spille baseball og basketball. Han var én af de bedste basketballspillere på sit gymnasium og universitetets hold (Utah State University).

Hans far blev kaldet på mission, da præsident Benson var 13 år, og han passede familiens gård i to år, mens hans far var væk. „T“, som han

blev kaldt, var det ældste barn i familien, han havde kun seks søskende, da hans far tog afsted, men et syvende var på vej og blev født fire måneder efter. Til sidst var de 11 børn i familien. Præsident Benson har altid elsket landbruget, og han hjalp også andre landmænd

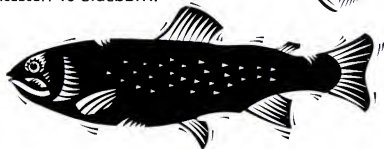
på enhver mulig måde.

Da Dwight D. Eisenhower blev valgt til præsident for USA, bad han Ezra Taft Benson om at være landbrugsminister. Præsident Benson sad i denne betydningsfulde stilling i otte år.

Under et besøg i Sovjetunionen som landbrugsminister, fik præsident Benson tilladelse til at gå til gudstjeneste i én af de meget få kirker, hvor de kristne havde lov at mødes. Han blev bedt om at tale fra forhøjningen, og han bar sit vidnesbyrd om Jesus Kristus. Hans tale blev oversat til russisk. De forsamlede blev meget rørt af Ånden og begyndte at græde.

Under sin opvækst kunne præsident Benson næsten ikke holde ud at vente, til han blev gammel nok til at blive fuldtidsmissionær, og som ung mand var han på mission i England. Senere var han præsident for den europæiske mission. Da han kom hjem efter sin første mission, giftede han sig med Flora Amussen. De har 6 børn, 34 børnebørn og næsten 40 oldebørn.

Ezra Taft Benson er aktiv indenfor spejderprogrammet, og han har som sådan modtaget den højeste belønning for sin indsats for drengespejderne i Amerika.

Da han havde været stavspræsident to gange, blev han i 1943 kaldet af præsident Heber J. Grant til at være medlem af De Tolv Kvorum. Ezra Taft Benson blev præsident for Kirken i 1985. Han opfordrer hele tiden på det kraftigste alle og enhver til at studere Mormons Bog.

Prøv, hvor mange af de følgende spørgsmål om præsident Bensons liv, du kan besvare, når du har læst denne artikel om ham. (Alle svarene findes i artiklen).

1. Han er født i _____, i Idaho.
2. Han har været _____ i USA.
3. Han er Kirkens _____ præsident.
4. Hans hustru hedder _____ til fornavn.
5. Han opfordrer alle til at læse _____.
6. Han og hans hustru har _____ børn.
7. Som ung var han på mission i _____.
8. Da han var landbrugsminister, bar han sit vidnesbyrd i en _____ kirke.

9. Han var sportsstjerne i sin _____ og på sit _____ i Amerika.

10. Han fik den højeste belønning indenfor _____ i Amerika.

11. Han blev kaldet til De Tolv Kvorum af præsident Heber J. _____.

12. Som ung elskede han at spille (musik) på _____.

13. Han red på sin _____ til skole, da han gik i gymnasiet.

14. Som voksen mand blev han kaldet til at præsidere over den _____ mission.

15. Han var den ældste af _____ børn.

BARE FOR SJOV

FRED I AMERIKA

John Scott

Da Jesus havde forladt Amerika, fik Kirkens leder alle til at omvende sig til Kristi Kirke. De levede i fred i to århundreder (se 4 Nephi). Tegn en cirkel omkring de ord, der har noget at gøre med fred og lykke.

Helbredelse	Kristi Kirke	Krig
Skripen	Bøn	Retfærdighed
Løgn	Faste	Glæde
Slagsmål	Velsignelser	Vrede
Sværd	Dele med andre	Hovmod

TEGNEAKTIVITETEN

Tegn, på et ark papir, noget, som får dig til at føle fred. Det kan for eksempel være en regnbue, en blomst, et træ, et kæledyr, en ven, en kirke, skrifterne eller hvilket som helst andet.

Robert A. McKay

FJERDE NEPHI

Færdiggør sætningerne ved at udfylde de tomme pladser med de ord, som passer bedst, af dem der står på listen (se 4 Nephi).

- Alle _____ og _____ tilsluttede sig Kirsti kirke.
- Folk byggede mange nye _____.
- Der var ingen _____ mellem folk.
- Kirkelederne _____ de syge og oprejste de _____.
- Folk var _____ i mange år.
- Folk _____ sig og fik mange børn.
- Da folk blev rige, ville de ikke længere _____ med hinanden.
- _____ skrev på guldpladerne og skjulte dem.
- 300 år efter, at Jesus besøgte Amerika, blev mange mennesker atter _____.
- Folk var lykkelige, når de adlød Guds _____.

Fattige	Byer	Ugudelige
Giftede sig	Dele	Ammaron
Døde	Bud	Helbredte
Nephter	Lamaniter	Lykkelige

ALKOHLIKERENS DATTER

Erma Braack

Miraklet begyndte, da jeg sammen med min mand og min søn flyttede tilbage til det nabolag, hvor jeg havde boet som ung. Jane*, et ikke-medlem som havde haft et alkoholproblem i flere år, boede der stadig, sammen med sin mand, lille datter og sin mor. Folk i nabolaget havde

skubbet Jane og hendes problem fra sig, ved simpelthen at afholde sig fra enhver kontakt med hende og hendes familie.

Selv om jeg godt huskede historien om Janes vilde liv og druk fra min gymnasietid, huskede

jeg hende også som en kærlig sygeplejerske. Hun syntes aldrig at have for travlt om aftenen til at hjælpe folk, som led. Jeg sagde til mig selv, at så kunne hun da trods alt ikke være så slem. Efter alle disse år ville jeg acceptere hendes gode egenskaber og ignorere rygtene.

Jeg blev hurtigt klar over, at det ikke altsammen var rygter. Jane var alkoholiker. Når hun var inde i en drikkeperiode, så kunne alt ske. Men den øvrige tid var hun en god hustru, en eksemplarisk mor og en god ven. Det virkede som om, at ingen kunne hjælpe hende over hendes alkoholproblem. Hun var bogstavelig talt ved at drikke sig ihjel.

En dag fortalte hun mig om et sted, hvor man kunne blive „kureret“ for alkoholisme. Det var ingen nem proces, men Jane besluttede sig til at sætte alt ind på at blive kureret. Hun ville hellere dø end fortsætte, som hun levede nu.

Hendes familie var fortvivlede. De accepterede og elskede hende, og de forsøgte at leve med problemet, og deres fortvivlede hjerter råbte om hjælp. Jeg kunne kun tilbyde Jane min kærlighed og mit venskab.

Janes datter, Mary, og min søn var næsten lige gamle, og derfor begyndte jeg at tage hende med til vores familieaktiviteter. Vi tog hende med i kirke, på skovture og udflugter. Hun var hos os, når Jane var fuld og mistede kontrollen over sig selv. Jeg husker for eksempel en dag, hvor jeg så Jane komme ud fra en vinførtning med en brun papirpose fyldt med flasker. Lige så snart Jane så mig, bad hun mig om at tage Mary

med hjem. Det lykkedes Janes mor, Janes mand og mig at tage os af Mary flere dage og få livet til at gå så normalt som muligt for hende.

I årenes løb udvikledes en nær forbindelse mellem vore familier. Jeg var forbløffet over så hurtigt den lille Mary fattede evangeliets lærdomme. Hun bragte evangeliet med sig hjem stykke for stykke. Allerede da hun var tre år, forlangte hun at maden blev velsignet, og hun tilføjede mere dag for dag ved at fortælle om det og ved sit eksempel.

Janes kærlighed til Mary, hendes ønske om at være en god mor og hendes skuffelser over sin alkoholisme, var næsten for meget for hende. Hun ønskede desperat at ændre levevis. En dag fortalte hun mig om et sted, hvor man kunne blive „kureret“ for alkoholisme. Det var ingen nem proces – de fleste gav op og faldt tilbage i fortvivlelse. Men Jane besluttede sig til at sætte alt ind på at blive kureret. Hun ville hellere dø end fortsætte, som hun levede nu.

Kuren var dyr, men hendes familie fik på en eller anden måde skrabt de nødvendige penge sammen. Jane var væk i måneder. Senere sammenlignede hun den tid med et bogstaveligt helvede, fuld af angst og lidelser. Jeg skrev kærlige og opmuntrende breve til Jane, mens hun var væk. I et af dem understregede jeg, hvor meget det betyder at bede og hvor meget det hjælper. Jeg fik ikke at vide, hvor meget dette brev hjalp hende, før mange år senere, da hun tog det op af sin taske og læste noget af det til et vidnesbyrds møde. Det var næsten slidt op af de mange gange, hun havde læst det. Jane klarede det. Hun var én af de få, som virkelig blev kureret. Hun havde næsten ødelagt sit helbred ved sit drikkeri, men hendes ånd sejrede. Hun havde vundet en sejr. Men ikke nok med det.

En dag kom Jane hen for at tale med min mand og mig. Hun fortalte os, at Mary, der næsten var ti år, ønskede at blive døbt. Den største overraskelse var, at Jane sagde, at også hun ønskede at blive døbt. Hun ville gerne have min mand til at døbe dem begge.

Jane og Mary blev trofaste medlemmer af Kirken. Kort tid efter tilsluttede Janes mand og hendes mor sig også Kirken. Årene gik. Så en dag kom Mary hjem og besøgte mig sammen med en ung mand. De talte om deres planer om at gifte sig. Et halvt år efter blev Mary og den unge mand gift, og Jane og hendes familie blev beseglet i templet. Mirkalet var fuldendt. □

LÆR BØRNENE AT FØLGE PROFETEN

Da Peter Nordhoff tilfældigt gik igennem stuen, hørte han nogle ord i tv, som fik ham til at standse op. Det var generalkonferencen, der blev transmitteret i tv. Hans kone, som for nylig atter var blevet aktiv i Kirken på grund af en veninde, som bragte hende tilbage i fællesskabet, sad og overværede konferencen.

Peter og Adrina var opdraget i Kirken og var viet i templet, men de var ikke kommet særlig meget i Kirken i løbet af de sidste ti år. I begyndelsen var det, fordi han havde travlt med at arbejde om søndagen. Da han ikke længere gjorde det, brugte de søndagen til at slappe af sammen.

Men denne conferencesøndag ændrede deres tilværelse. „Guds profets ord påvirkede mig,” siger Peter. „Ånden talte til mig gennem Guds talerør. Det var som om, jeg blev født påny. Ved at lytte til profeten fik jeg hjælp til at indse, at jeg måtte begynde at gøre noget af alt det, som jeg måtte gøre, hvis jeg ønskede at beholde min kone og datter hos mig i al evighed.” Senere samme dag, henvendte Peter og Adrina sig til deres biskop.

„Vi forandrede os meget hurtigt fra at være meget lidt aktive til at blive superaktive,” mindes Adrina med et smil.

Bevis på Guds kærlighed

Vi kan, ligesom familien Nordhoff, alle blive velsignede gennem Herrens profeters ord – hvis bare vi vil lytte til dem og følge deres råd. Hvor er vi dog heldige, at

„den levende Gud” har gengivet sin „levende kirke” med „levende profeter” og endnu mere „levende, hellig skrift”. (Neal A. Maxwell: *Scriptures for the Modern World*, s. 1. Redigeret af Paul R. Cheesman og C. Wilfred Griggs, Religious Studies Center, Provo, 1984). Beviset på, at Gud elsker os og er interesseret i os, ser vi ved, at vi har en levende profet på jorden i dag.

Når vi taler om Kirkens profet, så mener vi Kirkens præsident, som præsiderer over det høje præstedømme. Kirkens medlemmer opretholder ham som „profet, seer og åbenbarer”. Han sidder inde med „rigets nøgler” (se L&P 81:2). Profeten og hans rådgivere udgør tilsammen Kirkens første præsidentskab. Vi opretholder det Første Præsidentskab og de Tolv

Apostles Råd som profeter, seere og åbenbarere.

Ældste Bruce R. McConkie forklarede det således: „De, som kaldes til at præsiderer over kvorummer, ward, stave og andre af Kirkens organisationer, bør være profeter for dem, som de præsiderer over.” Han pointerede, at Det Første Præsidentskab præsiderer over alle præsidenskaber i Kirken på grund af deres apostolske myndighed, som betyder at de har „præstedømmet (i dets) fylde og alle de andre af Guds riges nøgler på jorden. Kirkens præsident kan sidde i denne høje og ophøjede stilling, fordi han er Guds seniorapostel på jorden . . . (Han) er den præsiderende profet på jorden, og som sådan er han den, hvorved der udsendes åbenbaringer til verden” (*A New Witness for the Articles of Faith*, s. 348-50. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1985).

Mange mennesker, som lever i mørke, kender ikke rigtig Guds vilje. De tror, at Himlen er lukket, og at folk selv må klare verdens udfordringer. Men vi sidste dages hellige er velsignede, fordi vi ved, at Herren gennem sin profet giver os instruktioner om nutidige problemer (se Amos 3:7).

Forældre er nødt til at lære deres børn disse sandheder. Det er en god idé at begynde at tale om dem, ved at stille spørgsmål som følgende:

1. Hvor mange profeter kan I nævne ved navn?
2. Hvad hed den profet, som gengav evangeliet i vor tid? Hvordan skete det?
3. Har der været profeter på

jorden lige siden Joseph Smiths tid? Hvor mange? Kan I nævne dem?

4. Hvordan deler profeterne Guds kærlighed med os?

Vejledning og råd

Børn bør lære, at en profet er udvalgt af Gud og kaldet gennem den rette præstedømmemyndighed. Når de levende profeter kaldes på den måde, har de et ansvar for at være særlige vidner om Jesus Kristus og vidne om hans guddommelighed. En profet underviser i evangeliet, udlægger Guds ord og kalder uretfærdige til omvendelse. Han modtager åbenbaringer og vejledning fra Herren til gavn for os, og han kan se ud i fremtiden og fortælle om kommende begivenheder, så han kan advare verden.

„I vore dage åbenbarer Herren sin vilje til alle jordens indbyggere, og især til Kirkens medlemmer. Han åbenbarer de ting, som vedrører vor tid, gennem sin levende profet med det Første Præsidentskab i spidsen. Det, de siger som præsidentskab, er det, som Herren ville sige, dersom han var her . . . og det er hellig skrift.” (Marion G. Romney, aprilkonferencen 1945).

Vi har levende profeter til at give os råd med hensyn til aktuelle problemer, fordi verden og de problemer, vi udsættes for, hele tiden forandrer sig. Sådanne råd får vi både til general- og stavs-konferencer og i Kirkens publikationer, som for eksempel månedsblade, lektiehæfter samt andet skriftligt og audiovisuelt materiale. Her igennem kan vi lære Herrens vilje at kende og få mulighed for at følge hans råd om at „granske mit ord, som er gået ud til menneskenes børn og ligeledes mit ord, som skal komme ud” (se L&P 11:21-22).

Maxine Johnson siger: „Den måde jeg nyder at studere profetens ord, er ved at læse konferencetalerne i Kirkens månedsblade. Jeg kan læse disse inspirerede taler igen og igen. De giver ikke blot min sjæl næring, så jeg kan klare mit daglige arbejde, men gennem Brødrene bliver jeg informeret om Herrens ord til mig.”

Vi har allesammen brug for at studere generalkonferencetalerne, så vi kan følge Herrens seneste råd. Kløge forældre vil involvere deres børn i studiet. Ældste Thomas Fyans fortalte ved en general-konference om en familie „som at

Herren åbenbarer sin vilje gennem profeten.
 Det, som profeten siger, er det, som Herren ville havde sagt,
 hvis han var her på jorden – og det er hellig skrift.

Øverst til venstre: Joseph Smith, den første profet i denne uddeling. Han blev kaldet af Gud, ligesom også hans efterfølgere blev det. Øverst og nedefter fra venstre til højre: Brigham Young (Kirkens præsident 1847-1877), John Taylor (1880-1887), Wilford Woodruff (1889-1898), Lorenzo Snow (1898-1901), Joseph F. Smith (1901-1918), Heber J. Grant (1918-1945), George Albert Smith (1945-1951), David O. McKay (1951-1970), Joseph Fielding Smith (1970-1972), Harold B. Lee (1972-1973), Spencer W. Kimball (1973-1985) og Ezra Taft Benson (1985-).

ter vil gøre noget ganske særligt efter denne konference. Når de i deres hjem får Kirkens månedsblad med konferencetalerne, vil familiemedlemmerne øjeblikkelig læse budskaberne. De ældste børn vil også blive sat til at gennemlæse nogle af talerne samt til bagefter at rapportere, hvad de har læst . . .

Er det noget under, at faderen ofte siger: 'I vor familie anser vi generalkonferencen for at være Herrens liste over ting, som vi bør koncentrere os om. Dette betyder mere for os og vore børn, end jeg kan udtrykke med ord.' Hvad betyder de ord, vi hører ved konferencer for os? Hvad betyder de for os som forældre?" (Den danske Stjerne, juni 1975, s. 33, 34).

I begyndelsen af denne udde-
ling, gjorde Herren det klart, hvor vigtige hans profeters råd er:
„Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme" (L&P 1:38).

Det er betryggende at vide, at vi har en sandhedens kilde, som vi kan stole på i vor tid, hvor selvbestaltede eksperter giver deres modstridende råd og løsninger på ethvert område og om ethvert emne.

Hvis vi følger de sidste dages profeters råd behøver vi ikke at gribe os selv i at eksperimentere i blinde for at finde svar på vore

problemer. For vi har konsekvente ledere, der giver klar besked.

Ved familieaftenen har man en god anledning til at drøfte, hvordan man kan følge profeten. Man kunne for eksempel tale med børnene om dette på baggrund af spørgsmål som disse:

1. Kan I huske, hvordan Gud vejledte Lehi og hans familie, så de undgik farerne i Jerusalem? Hvilke farer tror I, at Gud beder præsident Benson om at føre os bort fra i vore dage?

2. Kan I nævne en åbenbaring, som en profet har givet os i vore dage?

3. Kan I komme i tanke om nogle flere måder, hvorpå vi i vores familie kan begynde at følge profeten bedre, end vi gør nu?

4. Hvad kan vi i vores familie gøre for at være mere opmærksomme på, hvad profeten siger?

Vore bønner for profeten

Profeterne har ofte udtrykt deres påskønnelse af de forbønner, som Kirkens medlemmer beder for dem. Disse bønner er en støtte for dem – og for os.

En familie, fik for eksempel store velsignelser ved at søge at få vidnesbyrd om profetens guddommelige kaldelse. Lige så snart de hørte at præsident Joseph Fielding Smith var død, knælede familien ned til bøn. „Faderen udtrykte sin taknemmelighed over, at de havde levet under en så stor profets ledelse. Han takke-

de Herren for alle de profeter, der havde levet, og især for Kirkens nye præsident Harold B. Lee.

Endvidere bad han om, at hans børn ville lære den nye profet at kende og studere de lærdomme, han kom med. „Velsign disse dejlige børn, Fader,' bad han, „så de følger dem, der følger profeten og aldrig vil gøre noget, som præsidenten ikke ville gøre" (Marion P. Sorensen, Den danske Stjerne, oktober 1973, s. 406).

En anden far styrkede sin familie ved at bære vidnesbyrd for dem om, at han fornemmede, hvordan profetens kappe nu var lagt på præsident Ezra Taft Bensons skuldre, da han hørte præsident Bensons første tale som præsident.

„I denne første tale, som præsident Benson holdt som Kirkens profet, talte han om, at ‚renske kartets inderside', om at rense sig indvendig og gøre tingene af de rigtige årsager". Faderen forklarede sine børn, at han under talen blev fyldt med kærlighedens ånd, at han uden skygge af tvivl vidste, at den nye profet sagde det, som Herren ønskede, at han skulle sige.

I vore familiebønner kan vi gøre meget for at lære vore børn at følge profeten. Under forberedelserne til vores bøn vil det være en stor hjælp at spørge:

1. Hvordan hjælper vore bønner profeten og Kirkens andre ledere?

2. Hvad bør vi bede vor himmelske Fader hjælpe profeten med?

3. Trænger vi til at bede om, at vi må være mere villige til at følge profeten?

Vi kan følge profetens eksempel

En af de vigtigste måder, hvorpå vi kan følge profeten, er at følge hans eksempel. „Jesu vidnes-

*Profeterne har
ofte givet
udtryk for deres
påskønnelse
af de
forbønner,
som Kirkens
medlemmer
beder for
dem.
Disse bønner
styrker dem –
og os.*

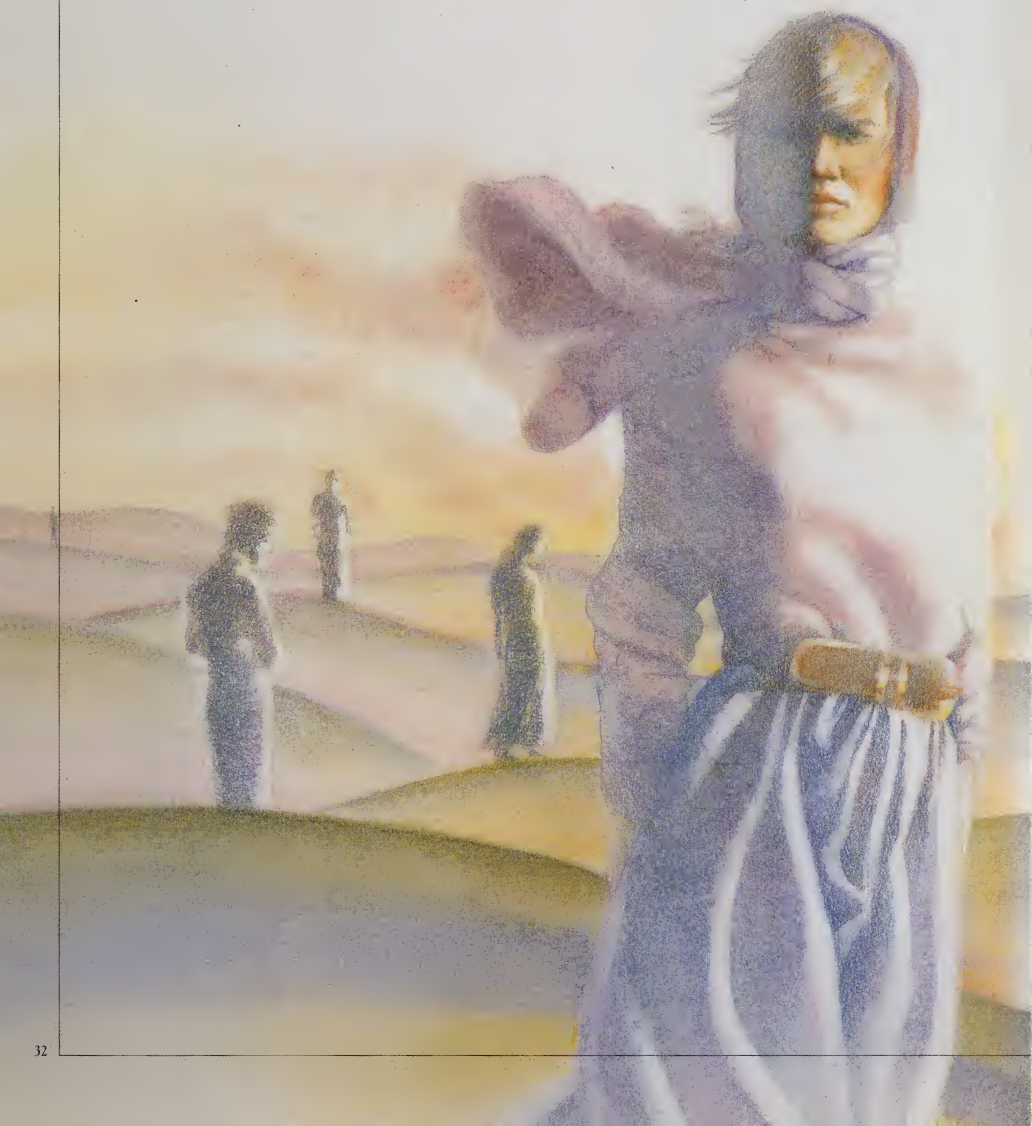
byrd er profetiens ånd“ (Johannes Åbenbaring 19:10). Det betyder, at når medlemmerne i Kristi kirke får et vidnesbyrd, så får de profetiens ånd. Som følge deraf er værdige forældre berettiget til åbenbaring for deres familie, ligesom Kirkens præsident er berettiget til åbenbaring for Kirken. Enhver sidste dages hellig skal i virkeligheden søge åndelig vejledning for sin egen familie. Paulus' ord henvender sig til os alle: „I kan jo alle komme til at profetere, den ene efter den anden, for alle kan blive belærte og alle blive formanede . . . Altså, brødre, stræb efter at tale profetisk“ (1 Korinter 14:31, 39).

Vore børn må opleve, at vi søger profetiens gave og åbenbaring for vores familie. De skal se os reagere på Herrens profets vejledning. De skal bemærke, at vi leder dem i retfærdighed, tålmodighed og kærlighed. Gør vi det, så vil de lægge mærke til, at vi følger Frelseren, Israels profet (se Mosebog 18:15-19).

Vi sidste dages hellige ved, at der kun er én sand profet på hele jordens overflade, kun én der kan tale til hele verden på Herrens vegne, han er Herrens tjener. Det er vigtigt, at vi følger den vejledning, som han og vore andre kirkeledere giver. Kun profeter kan føre os sikkert gennem dette liv, tilbage til vor himmelske Fader. □

Helene Ringger

ENLIG MEN IKKE ENSOM

For nogen tid siden var jeg til en stavshjælpefor-
enings fireside. Emnet var *enlig men ikke ensom*.

Under mødet, der også omfattede undervisning, opdagede vi, at de fleste af de tilstedeværende søstre tidligere ikke kun havde været enlige, men de havde også til tider følt sig ensomme. Uanset om man er gift, enke, enlig eller fraskilt, kan man føle sig ensom, selv om man er omgivet af familie, en hel flok mennesker eller befinder sig på sit arbejde.

Der er en mulighed for, at selv kvinder i Kirken, kvinder som er gift med aktive præstedømmebærere, ikke alene bliver overladt til sig selv og føler sig alene, men også sommetider føler sig ensomme. Især yngre kvinder som ofte er bundet til hjemmet, fordi der er mindre børn eller andre grunde. Når man således overlades til sig selv, kan man blive ensom, hvilket kan sammenlignes med en farlig sygdom, der skal kureres så hurtigt som muligt.

I modsætning til dette har enhver brug for ro omkring sig, for fred til at meditere og til at være alene engang imellem. Man vælger ofte selv sådanne stunder. Jesus Kristus og Joseph Smith er gode eksempler på mænd, som søgte at være sig selv engang imellem. Kristus gik ud i ørkenen i 40 dage (se Mattæus 4:1-11). Joseph Smith gik ud i skoven (se Joseph Smiths Skrivelser 2:14-17). Og dog var der tidspunkter i både Jesu Kristi liv og i Joseph Smiths liv, hvor de ikke var alene men alligevel følte sig ensomme. Tænk på Jesus på korset (se Markus 15:22-34). Tænk på Joseph Smith i Liberty fængslet (se L&P 121:1-6).

Selv om vi måske aldrig kommer i så frygtelige situationer, så kan ensomheden få de samme indvirkninger på os, som den havde på dem. Derfor behøver vi aldrig at skamme os eller have samvittighedsnag over at vi føler os ensomme. Men vi må bekæmpe disse følelser. Der er to måder, hvorpå den enkelte forsøger at klare sådanne situationer – en negativ og en positiv. Den første er selvmedlidenhed, kritik, vrede, uretfærdige beskyldninger og utilfredshed. Det fører os ikke ud af ensomheden.

Så er der den anden måde, den rigtige måde at komme ud af ensomheden på. Det er at engagere sig aktivt i kirke- og samfundstjeneste. Det går ud på at hjælpe andre, der har det værre end os. Der er et mundheld, som lyder: „Jeg var ked af det, fordi jeg ingen sko havde, indtil jeg mødte én uden fødder.“ Vi får fred, når vi selv i vores ensomhed ofrer os for en værdig sag.

Lad mig fortælle jer en personlig oplevelse. Som barn var jeg velsignet med en god og kærlig far, men han havde også alt for travlt. Han var meget aktiv i Kirken såvel som i politik, så han måtte ofte overlade familien til sig selv.

Jeg ønskede ikke, at dette skulle ske for mig mere i mit liv fremover. Den mand, som jeg forelskede mig i, havde imidlertid ikke som min far kun travlt i Kirken og med politik, men han tjente også i den schweiziske hær i lang tid.

Tro mig, der var tidspunkter, hvor jeg var meget rasende og i tankerne var parat til at afskrive politik og hæren og lave alting om i Kirken, for at få mere tid

Vi behøver aldrig at skamme os eller have samvittighedsnag over at vi føler os ensomme. Men vi må bekæmpe denne følelse.

sammen med min mand, og for at vores børn kunne få mere tid sammen med deres far. Der var ingen af de andre søstre i Kirken, der nogensinde beklagede sig eller talte om disse problemer, for vi var bange for at virke kritiske.

Jeg hørte for mange år siden Lois Brown tale. Hun var gift med en tidligere præsiderende biskop. Hendes tale ændrede min indstilling. Hun overbeviste mig om, at jeg ikke var alene om mit problem, og at det var helt i orden at tale om det, at man følte sig alene og ensom. Søster Brown sagde, at hun ofte, selv i de senere år havde kæmpet med sine skuffelser, når et godt måltid mad brændte på, fordi hun ventede på sin mand.

Pludselig følte jeg ikke længere dårlig samvittighed. Jeg skammede mig ikke længere over mine følelser. Jeg turde tale om dem – ikke for at kritisere, eller for at sole mig i selvmedlidenhed eller udtrykke min vrede, men for at finde en løsning. Da min mand blev kaldet som stavspræsident, gav jeg udtryk for mine følelser overfor præsident Monson. Jeg talte om min angst, når min mand skulle køre hjem i bil efter kirkemøder, der varede til over midnat. Præsident Monson har bestemt ikke opfattet mine bemærkninger som kritik, for tidspunkterne for disse midnatmøder blev flyttet.

Mine bønner har været et vidunderligt middel til at finde løsninger på min ensomhed. Jeg blev mindet om historien i Det Gamle Testamente om Nehemias og hans folk, som byggede en mur imod deres fjender. De nøjedes ikke med at bede om beskyttelse, men de „satte vagt både dag og nat for at værne os imod dem“ (Nehemias 4:9). Jeg „værmede“ mig også mod ensomhed ved at opbygge mit liv ved siden af min mands, ved at engagere mig i meningsfulde aktiviteter og hobbyer, og ved at tage mig af mennesker, der havde brug for hjælp.

Hvis vi bevidst vælger at slippe af med vor ensomhed, og gør noget for at blive kureret for denne farlige „sygdom“, jeg har omtalt, så vil vi blive tilfredse. Enhver har brug for at være tilfreds i sit liv uanset sin status.

Tilfredshed i livet kræver imidlertid en indsats. Lad være med at vente på, at dine forhold skal ændres, men lær at leve med din situation. Præsident David O. McKay sagde: „Den største kamp i livet er den kamp, vi kæmper i vores sjæl“ (Stephen R. Covey: *The Spiritual Roots of Human Relations*, s. 67, Deseret Book co., Salt Lake City, 1970). Kampen mod ensomhed er ikke nem at vinde, og der kan komme tilbagefald. Men vi kan vinde kampen, hvis vi ihærdigt forsøger at engagere os i meningsfulde aktiviteter og undgår vrede, selvmedlidenhed og kritik.

Selvom vi ønsker at overvinde vore ensomhedsfølelse, så ønsker vi stadig at have nogen tid til os selv hver dag, hvor vi er alene. Der var engang en mand, som spurgte en hindu, hvordan det lykkedes ham at bevare den oplyste ro og fred, som han var i besiddelse af, uanset hvor meget stress han blev udsat for. Han svarede: „Jeg forlader aldrig mit meditationstade.“ Han mediterede hver morgen i en halv time. Og han forlod i tankerne aldrig dette sted, han forblev i tanker og sind på dette åndelige stade hele dagen igennem, midt i dagens travlhed.

Stephen R. Covey skrev: „Joseph Smith havde sin oplevelse i den hellige lund . . . hvor Faderen og Sønnen viste sig for ham. Selv han, denne udelings profet, blev røvet af Herren, fordi han på forskellige tidspunkter gav efter for pres og lod sig, overtale . . . af mennesker“. Engang sagde Herren til ham: „Se, du er Joseph, og du blev udvalgt til at udføre Herrens værk“ (L&P 3:9). Der blev på en måde sagt til ham: „Du må aldrig forlade „den hellige lund“.“

Jeg foreslår, at du og jeg hver eneste dag i vort liv går ind i vort lønkammer og studerer og mediterer, på et sted, hvor vi kan lukke de begivenheder ude, som venter os den dag, for at vi kan beherske de ting, som synes at dominere vort liv, og vi vil kunne gøre det på de sande princippers vilkår og Guds måde“ (*Spiritual Roots*, s. 64).

Hvis vi vil erindre os forskellen mellem at være *alene* og at være *ensom*, så vil vi bedre kunne forberede os på at klare livets udfordringer. Det er dog væsentligt, at vi ved, at vi allesammen har brug for at være alene, selv om det kun er i korte øjeblikke – for derudover får vi vejledning og åndelig kraft til at overvinde ensomhed ved at kunne anvende den fremgangsmåde, jeg har omtalt. □

Søster Helene Ringger er gift med Hans B. Ringger fra De Høltfjerds' Første Koorum og sidder i hovedbestyrelsen for det europæiske område. Hun virker som hjælpeforeningens oprykningsvejleder i sit ward.

TANTE FIA

Marilyn J. Whipple

Jeg husker tydeligt, når jeg som barn så tante Fia rede sin seng og lægge et smukt, nyt sengetæppe hen over. Det var ét, hun havde fået forærende.

Hun sagde ofte, at hun syntes, at det var så smukt, og at det pyntede i hendes og onkel Andrews hjem. Hvordan kunne hun vide det? Hun var fuldkommen blind! Hvordan kunne hun rede en seng så perfekt og holde sit hus så pænt og ordentligt? Jeg elskede at se hende børste og kæmme sit hår, der var så langt, at det gik hende næsten til knæene og derefter rulle det op i en nydelig knold på

hovedet. Men det, der forbavsede mig mest, var dog hendes evner til at kommunikere med sin elskede mand. Andrew, som efterhånden var næsten døv. Når han kom ind for at spise, efter at have arbejdet udenfor, hilste han kærligt på hende, og en blid berøring var alt, hvad der skulle til, for at de forstod hinanden. Jeg hørte først deres kærlighedshistorie, efter at de begge var døde – hvordan Andrew, min bedstemors bror, havde arbejdet og sparet penge sammen hele tre gange for at få Fia – Sophia Wahlgren – over til Amerika, før denne yndefulde dame med den søde, musikalske røst kunne blive hans kone.

Sophia blev født i Malmø i 1879. Hun var datter af Henrik Wahlgren og Ulrika Vadst. Hun havde en bror, der døde som spæd, og en søster der hed Mia. Hendes far, der var indendørsarkitekt, havde skaffet dem et fint hjem. Familien havde både pige i huset og en tjener. Børnene fik musikundervisning og levede et rigt kulturliv.

Da Fia var syv år, fik hun en forkølelse, der satte sig i øjnene. Hendes mor bragte hende til en lægekandidat, som var en nær ven af familien. Men på grund af en tragisk fejltagelse, kom han karbolsyre i hendes øjne i stedet for borsyre, hvorved hun totalt mistede synet på det ene øje, mens det andet blev svært beskadiget.

Året efter, da Sophia var otte år, døde hendes mor, og Sophia kom til at bo hos en tante og en onkel. Hendes far rejste til Tyskland for at studere videre, og dér døde han senere. Men han havde efterladt Sophia en arv, som hun ville få, når hun nåede en bestemt alder, således at hun ikke kom til at mangle noget, selvom hun var blind.

Som ung pige gik hun en aften sammen med en veninde til et møde for sidste dages hellige. Det gjorde stort indtryk på Fia, og hun sagde senere, at det budskab, missionærerne gav, forekom hende mærkelig bekendt, selv om det var første gang, hun hørte det. Hun ønskede inderligt at møde missionærerne igen. Men der var stor modstand mod sidste dages hellige missionærer og omvendte i Sverige på det tidspunkt, og da hendes onkel opdagede, hvor hun havde været, blev han meget vred. Han forbad hende nogensinde at gå derhen igen. Hun holdt sig væk i en uge, men hun kunne ikke glemme det budskab, hun havde hørt. Hun gik atter til møderne, på trods af onklens forbud.

Fia havde en smuk sangstemme, og en aften blev hun bedt om at synge og spille på sin guitar til en sammenkomst med sidste dages hellige. Andrew Christofferson, der var missionær og kom fra Lehi i Utah, var til stede og hørte hende synge. Det rørte ham dybt. Da Fia opdagede, at han snart skulle afløses fra sin mission og havde planer om at rejse til Tyskland, før han vendte hjem, spurgte hun ham, om han ville besøge

hendes søster, Mia, som var i Tyskland på det tidspunkt. Han var lykkelig for denne ære.

Fia fik stadig missionærlektier, og da hun fyldte atten år, bad hun om at blive døbt. Det var i november måned, og man måtte slå hul på isen i Østersøen, før missionærerne kunne døbe hende. Dåben blev udført om aftenen, på grund af den stadige modstand Kirken var udsat for. Da onklen hørte, at hun var blevet døbt, sagde han til hende, at dersom hun ikke ville opgive sin religion, måtte han gøre hende arveløs. Fia havde et meget stærkt vidnesbyrd, og hun nægtede at opgve det, som hun vidste, var sandt. Trods sit handicap og sit meget dårlige syn, forlod hun onklen og begyndte at klare sig selv. Hun fik arbejde på en tændstikfabrik, hvor hun pakkede tændstikker.

Andrew Christofferson, som nu var kommet hjem til Lehi, skrev til Fia og bad hende komme til Utah. Hun ville gerne emigrere, men hun tjente ikke penge nok til at kunne rejse, så Andrew sparede penge sammen lige til han kunne sende hende penge til billetten. Hun rejste til England, hvor hun gik ombord på en båd, der sejlede til USA. Båden lagde til i Boston, men da embedsmanden i immigrationen opdagede at hun var svagtseende, nægtede han hende at komme ind i landet. Hendes dårlige syn kunne blive en belastning for hans land. Hun rejste bedrøvet tilbage til England igen.

Da Andrew hørte, hvad der var sket, besluttede han sig til at forsøge igen. Endnu engang arbejdede han ekstra for at spare penge sammen, som han kunne sende hende til billetten. Han sagde, at hun denne gang skulle forsøge at komme ind i New York. Atter blev Fia nægtet indrejsetilladelse, på grund af sit dårlige syn.

Da Fia kom atter rejste tilbage til England, blev hun gode venner med en gruppe missionærer, som var på vej til Europa. Missionærerne tog Fia med til missionshjemmet i Liverpool, hvor ældste Heber J. Grant fra De Tolvs Råd befandt sig sammen med sin hustru og sine små døtre. Søster Grant fandt Fia sidde grædende i hallen, mens hun ventede på ældsterne, som var til interview hos deres missionspræsident. Ved

*Dengang Fia sejlede over havet fra Sverige for at
bosætte sig i Utah og gifte sig, fandt hun støtte i den
samme tro, som førte til hendes døb.
Skønt handicappet, blev hun berømt for sin gæstfrihed –
hun gav sine gæster mad, underholdt dem og
opmuntrede de nedbrudte sjæle.*

hjælp af en tolk hørte søster Grant om Fias mislykkede forsøg på at komme til Zion. Hun blev også klar over, at den unge pige ingen steder havde at gå hen og ingen penge havde. Søster Grant syntes, at det var synd for Fia, og spurgte om hun ikke kun tænke sig at blive på missionshjemmet og arbejde som pige i huset. Fia sagde med glæde ja til tilbudet, selv om hun aldrig før havde arbejdet i huset.

Efterhånden som søster Grant og Fia lærte hinanden bedre at kende, opgavede søster Grant, at Fia have fået en god uddannelse og var meget musikalsk. Selv om Fia aldrig før havde arbejdet i huset, vidste hun, hvordan hun skulle gøre de forskellige ting. Hun satte en ære i at udføre sit arbejde godt. Hendes måde at ordne tingene på var en fryd for familien, som hurtigt kom til at holde mere og mere af hende. De var forbløffede over hendes evner, hendes tålmodighed og hendes milde væsen. De sagde, at de aldrig havde hørt hende være vred, hun sang altid og priste sin himmelske Fader for de velsignelser, hun havde modtaget. Foruden sine huslige pligter var Fias første opgave at passe familien Grants små piger, Emily og Frances. Ældste og søster Grant rejste ofte rundt i Europa, for at føre tilsyn med de mange områder i den europæiske mission, og de syntes, at det var et held for dem, at de vidste, at deres døtre var i gode hænder hos Fia.

Fia mente, at man skulle bade i koldt vand, som i Sverige. Eftersom der ikke var varmt vand i badeværelset, måtte de, der ønskede et varmt bad, selv varme vandet nedenunder og bære det op ad trapperne til badekarret, én spandfuld ad gangen, derfor var „svenske bade“ lettere at gå til. Fia fyldte hver morgen badekarret med koldt vand, bandt en lille pose med en sensalt til vandhanen, og lod vandet løbe hen over den, så det kunne blive som havvand. De skrigende småpiger fik så under høje protester deres „dukkert i havet“. Efter det hurtige bad gnubbede Fia dem ivrigt med et stort, blødt håndklæde. De sagde senere, at de hadede disse bade, men de elskede Fia så højt, at de var parate til at udholde dem bare for at glæde hende.

I mellemtiden kunne Andrew Christofferson i Utah ikke glemme den dejlige pige, som han var blevet så forelsket i. Han forblev enlig og sparede fortsat penge sammen, i håb om at det en dag ville lykkes Fia at komme til Utah.

Efterhånden som familiens Grants mission nærmede sig sin afslutning, besluttede præsident Grant sig til at forsøge at få Fia ind i USA. Han fik hende med ombord som barnepige til sine børn, og håbede på at der ikke blev problemer med immigrationsmyndighederne, eftersom han var parat til at forsøge hende resten af hendes liv. Da skibet lagde til i New York, glemte familien Grant næsten helt deres spænding ved at være hjemme igen, i deres bekymringer for hvorvidt Fia kunne forblive hos dem eller ej. Men det hele gik meget lettere, end de havde turdet håbe. Der blev ikke

stillet spørgsmål i immigrationen og der blev ingen undersøgelser foretaget. Fia var kommet ind!

Familien Grant ankom til Salt Lake lige før jul i 1906. Fia var en meget velkommen familieforøgelse. Ældste Grant talte oven i købet om at adoptere hende. Det var måske hendes alder der var skyld i, at det aldrig blev gjort, men hun var ikke længere ansat som pige. Hun var et elsket familiemedlem og blev behandlet som sådan.

Da Andrew Christofferson hørte, at Fia boede i Salt Lake City hos familien Grant, spildte han ingen tid, men kontaktede hende for at gøre hende sin opvartning. Nogle måneder efter bad han ældste Grant om tilladelse til at gifte sig med hende. Sophia og Andrew blev viet i Salt Lake templet den 14. juni 1907, og det var ældste Grant, der foretog beseglingen.

Andrew tog sin brud med sig til Lehi, hvor de bosatte i en meget beskedent hytte. Det var helt andre forhold, end dem hun var vant til. Det må have været meget svært for hende at tilpasse sig. Men Fia fortrød aldrig, at hun opgav en behagelig tilværelse for evangeliets skyld, eller at hun opgav et liv i behagelighed i familien Grants hjem, for at bo på en lille gård. Hun var glad og tilfreds og fik det bedste ud af situationen. Hun lærte mange nye færdigheder som gårdmandskone, og hun hjalp også til med at passe sin svigermor.

Efterhånden blev hjemmet velsignet med to sønner og to døtre: Grant, Reed, Mia og Ellen. Den første dreng blev opkaldt efter Heber J. Grant.

Lyset forårsagede store smerter i Fias øjne, derfor gik hun sjældent ud, men folk holdt meget af at besøge hende. Hun var berømt vidnedom for sin varme og gæstfrihed. Alle, som besøgte hende, fornemmede hendes kærlighed. De blev underholdt og fik mad, og hvis de var mismodige, så trøstede hun dem og opmuntrede dem.

Tante Fias eneste sorg var, at hun mistede kontakten med sin familie i Sverige. Så vidt hun vidste, var hun den eneste i familien, som havde accepteret evangeliet. Hun følte altid et stort ansvar for sine slægtninge og forfædre. Hun gjorde, hvad hun kunne, for at sikre sig deres navn og få gjort templerarbejde for dem.

Hendes kære Andrew døde den 17. juni 1954. Tante Fia boede alene i sit hus, indtil hun fik en hjernebldning et par måneder før sin død. Så kom hun hjem til sin trofaste datter, Mia, som passede hende, til hun pludselig døde af et hjertetilfælde den 8. maj 1961, lige for sin 82-års fødselsdag.

Tante Fia efterlader sig minder, som utallige af hendes venner og slægtninge vil holde i hævd, og en arv som fortsat vil være til velsignelse for mange, indtil vi atter får det privilegium at kunne nyde hendes venskab i evighederne. □

Marilyn J. Whipple bor i Winters gren, Davis stav i Californien.

4 TRIN TIL LÆRDOM

1

Vi forstår allesammen, at det er *vigtigt* at lære. Men vi burde måske tænke nærmere over, *hvordan* man gør det. Lad mig foreslå fire trin, som kan lette indlæringsprocessen.

For det første skal man have et stort *ønske* om at kende sandheden. Som professor i kirurgi i mange år, har jeg lagt mærke til studenternes forskellige måder at tilegne sig lær-

dom på. Forud for enhver operation går der en vis tid med at skrubbe sine hænder rene. Nogle studenter stod enten tavse og vaskede hænderne eller tilbragte tiden med kedsommelige samtaler uden indhold. Og så var der dem, der ønskede at vide mere, de brugte tiden til at stille spørgsmål.

Jeg lagde mærke til, at studenter, som er videbegærlige, ved, hvilken viden de mangler, og forsøger at udfylde disse tomrum.

Det andet trin går ud på at studere med *trang til at spørge*. Dette er også et mønster ifølge skrifterne. I husker, at da Jareds bror forberedte rejsen over havet, indså han, at de kom til at mangle lys i deres fartøjer. Så han spurgte Herren: „Vil du lade os fare over det store vand i mørke?“

Herren gav ham et interessant svar: „Hvad vil I have, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer? . . . I kan ikke have vindu-

er, thi de vil blive slået i stykker; ej heller skal I tage ild med jer . . . I skal være som en hval midt ude på havet“ (Ether 2:21-24). Herren kunne have fortalt Jareds bror, hvad han skulle gøre, men han overlod til ham selv at udtænke det. Resultatet blev, at han valgte seksten sten, hvorefter han bad Herren om at røre ved dem, så de kunne frembringe lys, som de kunne se ved under deres rejse.

Det samme princip blev fremhævet ved en åbenbaring her i de sidste dage, da Herren sagde til sin tjener: „Du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad. Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt“ (L&P 9:7-8).

Mange af de åbenbaringer, der står i Lære & Pagter, fik profeterne først, efter at de selv havde studeret grundigt og stillet Herren fornuftige, konkrete spørgsmål. Det var på den måde, visdomsordet blev givet, og på samme måde at præsident Spencer W. Kimball fik åbenbaringen om præstedømmet i 1978. På samme måde vil I lære mest, hvis I har en åndelig trang til at spørge.

Det tredje trin er *anvendelse* eller praktisering af det lærte i din hverdag. De, som har lært et fremmed sprog, ved, hvor vigtigt det er. Selv om man har et stort ønske om at kunne et fremmedsprog og studerer det grundigt, så mestrer man det ikke, før man anvender det dagligt i livets forskellige situationer.

2

3

4

Det fjerde og meget vigtige trin i indlæringsprocessen er *bøn* – bøn om hjælp. Da jeg var kirurg, tøvede jeg ikke med at henvende mig til Herren i den mindste detalje, med hensyn til enhver operation, jeg skulle udføre. I bønnen spurgte jeg oven i købet, om jeg eventuelt kunne anvende nogle af

de sidste nye tekniske fremskridt. Ofte kunne jeg få guddommeligt vejledning og få øje på en bedre løsning ved blot at gennemgå processen i tankerne under bønningen.

Lad mig nu give en vigtig advarsel: Hvis lærdomme misbruges, kan I få ødelagt jeres mål. Lad os se på nogle sikkerhedsregler, som kan beskytte jer mod et sådant uønsket resultat.

Jeres tro kræver næring. Berig jeres tro ved personligt at studere skrifterne og udforske de allerbedste bøger og det bedste i kunst og musik. Åndens gaver skal have daglig næring ligesom jeres fysiske legeme.

Vælg forbilleder med gode idealer. I skal ikke tilegne jer nogen lære, som en lærer har givet jer, før I har spurgt jer selv, om den pågældende lærers *tro* er stærk nok til, at hans eller hendes eksempel er værdt at følge. Hvis ikke, så vær meget kræsen med, hvilken lærdom I tilegner jer fra et sådant menneske. Husk at Bibelen, Lære & Pagter og den Kostelige Perle er de standardværker, I bør bedømme al lærdom efter.

Pas på ikke at forgifte jeres tro med synder som pornografi eller blot det, at holde jer til lovens bogstav fremfor at tilegne jer den forædlende ånd i loven. Husk, at „bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende“ (2 Korinter 3:6).

Vi møder mange udfordringer på vores vej. I vil for eksempel høre nogen påstå, at Kirken er imod det intellektuelle. Men *I* er det største bevis på, at denne påstand er forkert. I er hver især blevet opfordret til at lære og søge kundskab fra enhver pålidelig kilde. I Kirken tager vi imod *al* sandhed, hvad enten den kommer fra et videnskabeligt laboratorium eller gennem Herrens åbenbarede ord. Vi accepterer *al* sandhed som hørende til evangeliet. Den ene sandhed er ikke i strid med den anden.

Igennem alle generationer har nogle af de dygtigste „intellektuelle“ været mennesker med den allerstørste tro. Sokrates mente ikke, at en udforsket tilværelse var værdt at leve. Han havde en urokelig tro på Gud, frihed og udødelighed. Han troede så fast på læren om den udødelige sjæl, at trods det at han kunne have forlænget sit jordiske liv ved at leve i landflygtighed, så modtog han dødsdommen ved retten i Athen med en fuldkommen, ophøjet ro.

Den store franske kemiker, Louis Pasteur (1822-1895) sagde:

„Grækerne har givet os et af de smukkeste ord i vort sprog, det er ordet entusiasme, som betyder ‚en iboende gud‘ eller gudbedådet. Lykkelig den, som har en gud boende i sig“ (Rene J. Dubos: *Louis Pasteur: Free Lance of Science*, s. 392. Little, Brown and Company, Boston, 1950).

Tænk engang på De Tolvs Råd. Syv af dem har har en højere uddannelse, og andre har æresdiplomer. Det er naturligvis ikke deres uddannelse, der har kvalificeret dem til deres åndelige kaldelser. Men deres skoleuddannelse viser, i hvor høj grad de støtter den guddommelige befaling om at vinde sig kundskab.

Styrk dig mod angreb på Kirkens ledere. De har aldrig givet sig ud for at være fuldkomne, ikke engang tilnærmelsesvis. Herren beskriver dem faktisk som „de svage i verden og dem, som er ulærde og foragtede“. Men Herren fortsatte med at sige, at de vil „slå nationerne med min Ånds kraft“ (L&P 35:13).

Da Joseph Smith blev udsat for et brutalt angreb af sine kritikere, sagde han: „Jeg har aldrig sagt jer, at jeg var fuldkommen; men der findes ingen fejl ved de åbenbaringer, jeg har forkyndt jer. Skal jeg da kastes bort, som om jeg intet er værd?“ (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 445).

Mens du opbygger dig ved at uddanne dig for evighederne, så søg skrifterne. Anvend dem personligt. Lær rigets lov med hensyn til dit arbejdsområde. Benyt standardværkerne som målestok, og bedøm på baggrund af dem dine tanker og gerninger. □

Før ældste Russell M. Nelson blev kaldet som medlem af De Tolvs Råd i april 1984, havde han internationalt ry som hjertekirurg og forsker indenfor lægevidenskaben. Han har virket som præsident for søndagsskolens hovedbestyrelse, som stavspræsident og som regionalrepræsentant. Denne artikel bygger på en tale, holdt til en fireside ved Brigham Young universitetet.

Kirken godtager al sandhed, hvad enten den stammer fra intellektuelle som Sokrates, fra videnskabsmænds laboratorier som Louis Pasteurs eller fra åbenbaringer til Guds profet.

SÅDAN BLIVER MAN LYKKELIG OG FÅR SUCCES

Min hustru og jeg har, i kraft af forskellige opgaver i årenes løb, haft mulighed for at lære tusindvis af unge mennesker at kende. Vi har aldrig kendt en eneste, som ikke ønskede at være lykkelig og få succes.

Profeten Joseph Smith har sagt: „Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger” (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 306-07). I skriften står der faktisk, hvorfor vi eksisterer – „Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde” (2 Nephi 2:25).

Glæde er Jesu Kristi evangeliums inderste væsen. Vor himmelske Fader ønsker, at vi hver især skal være lykkelige og have succes.

Der er desværre nogle, som ikke er lykkelige. Det går ikke godt for dem, hverken socialt, fysisk, i deres studier eller åndeligt. Hvad skal man gøre for at være lykkelig og få succes? Hvad skal man gøre for at ændre tingenes tilstand? Jeg kunne tænke mig at komme med et par forslag.

1

For det første: *Hvis du ønsker at være lykkelig og få succes, må du indse, at en del af løsningen er hårdt arbejde.* Jeg har ikke mødt mange lykkelige, succesrige mennesker, som var dovne. I skriften står der: „Hold op med at være lade; . . . Sov ikke læn- gere end fornødent, gå tidligt i seng, så I ikke er trætte. Stå tidligt op, at legeme og sind må være friske” (L&P 88:124). Man får med andre ord ikke succes, hvis man er dovnen og ligger i sengen dagen lang.

2

Dernæst *må du lære at være tålmodig og klare dine udfordringer, hvis du skal være lykkelig og have succes.* Alle vil i deres liv blive udsat for forhindringer, som synes at stå deres lykke og succes i vejen. Måske synes du, at er du er for høj, for lille, for uharmonisk bygget, for uvidende, dit udseende er dig måske imod, du har problemer med vægten, du har ikke penge nok til at købe, hvad du kunne tænke dig, du har for få muligheder for at komme sammen med andre, eller du mener at være forelsket i én, der ikke er interesseret i dig.

Hvis du analyserer disse forhold og gør en ihærdig indsats, og hvis du er tålmodig og udholdende, vil du kunne ændre nogle af dem. Der vil dog også være nogle, som du ikke kan ændre. Men du vil alligevel kunne blive lykkelig og få succes trods dine udfordringer, dersom du ser problemerne i øjnene og angriber dem, og lærer at se det positive i det, som står dig i vejen i livet.

Brad Hall er et godt eksempel på dette. Han var en fremragende missionær, han var lykkelig og havde succes. En nat hørte han og hans kammerat støj i den bebyggelse, hvor de havde deres lejlighed. De stod op og så en tyv med en revolver. Midt i det hele lød der et

skud, og ældste Hall blev ramt. I løbet af et øjeblik blev han lam fra taljen og nedefter, og lige siden har han været afhængig af sin kørestol. Han kom hjem, begyndte at studere. Han måtte foretage nogle vanskelige tilpasninger både i forbindelse med sit studium og med det at komme rundt i sin kørestol i vinterens kulde og sne.

Da skolen uddelte karakterer, var ældste Hall én af de bedste studenter. Han havde bevist, at man kan overvinde mange vanskeligheder og lære at affinde sig med det, som ikke står til at ændre.

3

Hvis du vil være lykkelig og have succes, må du være nøjeregnende med din kyskhed. Du er nået til det punkt i din menneskelige, fysiske udvikling, hvor du tiltrækkes stærkt af det andet køn.

Du er nødt til at lære at styre disse stærke følelser og denne tiltrækning. Det er rent ud sagt én af de største udfordringer i dit voksne liv. Det ser måske ud som om, at nogle opnår en vis verdens succes, selvom de er højst umoraliske. Men i den sidste ende vil de ikke opnå ægte lykke og glæde.

En journalist for

en læserbrev- kasse i en amerikansk

avis, har skrevet:

„Kære venner, jeg har aldrig modtaget

brev fra en pige, som skrev, at hun fortød, at hun havde afholdt sig fra sex, for at være ren når hun blev gift, men jeg har

modtaget hundredvis fra piger, som ikke gjorde det og så inderligt har fortrudt.”

Hvis du vil være lykkelig og have succes, må du holde dig moralsk ren og leve et dydigt liv. Du må ikke et eneste øjeblik tro, at der findes „harmløs“ sex udenfor ægteskabet. Ulovlige, seksuelle forbindelser er risikable både fysisk, følelsesmæssigt og åndeligt. Du kan nemt blive ødelagt af det.

4

En anden ting, som kan føre til lykke og succes, er *tidligt i livet at opdage, at de ting, som har størst betydning i livet, ikke kan købes for penge*. De er uvurderlige. Lad mig illustrere det ved at fortælle om en ældste fra Østrig, som kom til missionærerens træningscenter (MTC) i Provo, Utah.

Jeg bemærkede, at han så lidt ældre ud end gennemsnittet. Han og hans mor havde tilsluttet sig Kirken, da han var 16 år. Hans far, som var bankmand med succes, var ikke interesseret i religion, men han var ligeglad med, om hans kone og søn tilsluttede sig Kirken.

Denne ældstes problemer viste sig, da han påbegyndte sit seminarprogram. Når han tog sine standardværker og papirer frem og lagde dem på sit skrivebord, og faderen kom ind, sagde faderen: „Lad være med at spilde din tid med det. Få fat i dine skolebøger og studér dem, så du kan få adgang til universitetet.“

Ind imellem blev hans far så vred, at han tog sønnens bøger og papirer og kylede dem gennem værelset.

Da denne unge mand var 18 år, begyndte han at tænke nærmere over at tage på mission. Han drømte faktisk en nat, at han var kaldet til at rejse til Japan. Han fik en dejlig varm følelse indvendig, men da han talte med sine forældre om det, sagde hans far: „Nej, nej.

Du skal *ikke* spille to år af dit liv på en mission. Du skal på universitetet.” Faderen ønskede, at hans søn skulle være bankmand og følge i hans fodspor.

Sønnen, der indså, at han hellere måtte gøre, som hans far ønskede på dette punkt, valgte at gå på universitetet. Jeg er nu ikke så sikker på, at hans far var helt glad, for han valgte at rejse til USA og gå på Brigham Young universitetet. Han tog først en almindelig handelsskoleeksamen og senere flere højere handelseksaminer. Han fik snart arbejde som juniorchef i en tysk bank i München. På det tidspunkt var han 25 år og åbenbart gammel nok til selv at træffe sine beslutninger. Han havde stadig et stort ønske om at komme på mission. Han gik til sin stavspræsident og fortalte ham om sit ønske. Han fortalte ham også om sin drøm.

Stavspræsidenten lo og sagde: „Nå ja, jeg tror nu ikke at du vil blive kaldet til Japan. Der er ingen herfra, der bliver kaldet til Japan. De kalder dig måske til et andet europæisk land, men ikke Japan.“

Hans far blev meget vred, da han hørte, at hans søn tænkte på at forlade

Hvis du ønsker at være lykkelig og få succes, må du indse, at en del af løsningen er hårdt arbejde.

sin stilling i banken i to år. Han kom fra Wien og gjorde alt, hvad han kunne, for at overtale sin søn til ikke at tage på mission. Hans chef fløj fra Frankfurt og brugte tid på ham i et forsøg på at overtale ham til ikke at forlade sit arbejde i to år.

Han sagde: „Kan du ikke indse, hvad det vil koste dig i din professionelle karriere, min ven, du vil miste lønforhøjelser såvel som tab af muligheder? Sæt dig ned og lad os regne ud, hvad sådan to år vil koste dig.“ Det gjorde denne unge ældste, og han opdagede, at hans mission ville koste ham en stor sum penge.

Han fik tårer i øjnene, da han sagde: „Selv om det havde kostet mig mange gange mere, så ville jeg alligevel have været her, for jeg ved, at det er det, Herren ønsker af mig.“

Ja – han blev kaldet til Japan. Han udførte en meget succesfuld mission, og jeg tror, at der er mange internationale banker, som med glæde ville ansætte en så vejudannet juniorchef, der taler tysk, engelsk og japansk – de tre hovedsprog i den frie, økonomiske verden. Men selv om han ikke havde fået ekstra penge ud af denne ekstra oplevelse, så ville det stadig have været det hele værd. Hvis du ønsker at være lykkelig og have succes, må du indse, at der er visse værdier i livet, man ikke kan købe for penge.

5

Og endelig, *Hvis du vil være lykkelig og have succes, skal du leve i overensstemmelse med dine idealer og standarder, selv når du er alene.* Den virkelige målestok for din pligtopfyldenhed er for en stor del din adfærd, når du er alene.

Da jeg var på min første mission i Mexico og Mellemamerika, fik min kammerat og jeg til sidst tildelt en meget interessant opgave af vores missionspræsident. Han bad os forlade missionshjemmet og tage ned til en by i det sydlige Mexico, hvorfra missionærerne nogle måneder før var blevet trukket tilbage på grund af religiøs og politisk forfølgelse. Missionærerne var blevet truet på livet af pobelen. Der var et par omvendte, som var blevet døbt, men Kirken havde ikke oprettet nogen egentlig organisation. Som følge deraf, var disse nye medlemmer overladt til sig selv, og missionspræsidenten havde i flere måneder ikke hørt meget om, hvordan det gik.

Vi fik en liste med navne og adresser, og missionspræsidenten bad os om at gå ud og finde disse medlemmer, se hvordan de havde det og, hvis det var muligt, finde et sted, hvor vi stille og roligt kunne holde et nadvermøde. Disse medlemmer havde i alle disse måneder ikke haft det privilegium at kunne deltage i nadveren hver uge, noget som vi andre tager for givet.

Vi ankom tidligt om morgenen og gik med det samme i gang med at lede efter den første, som stod på vo-

res liste. Vi fandt adressen og gik igennem åbningen i en høj, lerklinket mur, som omgav en klynge små bitte hytter, der lå i en kreds.

Det var som om vi blev iagttaget af dem alle. I et hjørne i baggrunden stod en lille, stråttækt hytte. Den søster, vi ledte efter, kom til døren, og da hun så os, kunne hun nemt se på vores påklædning, at vi var missionærer. Hun styrtede hen til os med tårer i øjnene, og hilste os med en omfavnelser. Vi præsenterede os og fortalte, hvorfor vi var kommet.

Efter denne korte hilsen gik hun tilbage til sin hytte og kom lidt efter ud med en lerkrukke. Hun stak hånden ned i krukken og trak nogle penge op, som hun havde gemt i månedsvis. Selv om hun havde været overladt til sig selv uden kirkeorganisation, så havde hun sparet sine tiendepenge, i den tro og med det håb at hun en dag ville kunne betale sin tiende på det rette sted.

Hun havde tydeligvis mange uopfyldte behov. Men alligevel gav hun os pengene. Min første indskydelse var, at jeg ikke ville tage imod dem og opmuntre hende til at bruge dem på noget, som hun trængte til. Så kom jeg i tanke om, at jeg ikke havde ret til at gøre det, for hun var lydlig mod en befaling. Hun havde et vidnesbyrd om, at tiende er en guddommelig befaling og var villig til at efterleve dette princip – selv om hun var alene.

Der skal mod til at leve op til sine standarder, især når der ikke er nogen i nærheden, som kan kontrollere en. Men uanset hvor vi befinder os, om vi er væk hjemmefra for første gang, er på universitetet, til selskab hvor der er alle mulige fristelser eller noget andet sted – så bør vi stå inde for det, vi ved er sandt og leve i overensstemmelse med vore idealer.

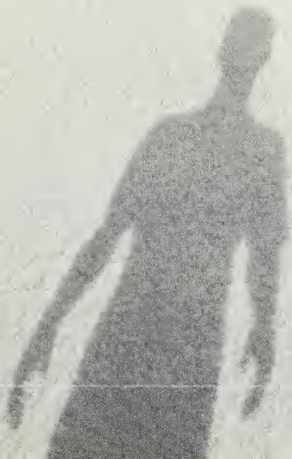
Profeten Joseph Smith levede i en verden af frafaldne, som havde en masse forkerte forestillinger vedrørende Gud og mennesket. Men trods alt dette gav han denne strålende belæring: „Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, *dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger*“ (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 306-07.

Fremhævelse tilføjet). □

(Efter en tale, som er afholdt på Ricks College).

MORMONBUDSKAB

UANSET, HVORDAN DIN FORTID HAR VÆRET,
SÅ HAR DU
EN PLETFRI FREMTID

Citat af ældste Hugh B. Brown

Marcia Winterton

FORBERED

Lori Anderson

JER

Da jeg blev kaldet til at være præsidentinde for min bikubepige klasse, blev jeg virkelig nervøs, ved tanken om de ansvar jeg havde, når jeg skulle repræsentere min klasse ved det månedlige møde i biskoppens ungdomskomite. Jeg var nervøs for at tale foran dem allesammen. Jeg var bange for, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle sige eller gøre, og jeg var bange, fordi jeg var den yngste, men der var ingen vej udenom.

Aftenen før mødet sad jeg på mit værelse og var dybt bekymret, indtil jeg kom i tanke om, at mine lærere havde sagt, at jeg kunne finde en løsning på ethvert problem i skrifterne. Jeg greb fat i skrifterne, men jeg anede ikke, hvad jeg skulle slå op på, så jeg kiggede i stikordsregistret under „frygt“. Derved fandt jeg en sætning, som tilsyneladende kunne redde mit liv. Det er den sidste sætning i Lære & Pagter 38:30: „... men er I beredt, behøver I ikke at frygte“.

Aldrig har noget skriftsted gjort et så dybt indtryk på mig, som det gjorde. Jeg tænkte ved mig selv: „Er jeg beredt?“ Ja, det var jeg. Jeg vidste, hvad jeg skulle sige, og jeg vidste, at min vejleder ville være der og hjælpe mig. Jeg vidste at Herren ville være med mig, og at jeg ikke behøvede at frygte, for jeg var jo forbedret. Lige siden har dette princip betydet meget for mig. Nu ved jeg, at jeg ikke behøver at være nervøs ved prøver og eksaminer, hvis jeg har læst på mine lektier. Jeg behøver ikke at være nervøs, når jeg skal medvirke i musikprogrammer, dersom jeg har øvet mig på min opgave. Jeg behøver ikke at være nervøs for at tale til nadvermødet, hvis jeg har øvet mig og kan det, som jeg skal sige. Jeg har fået fjernet mange bekymringer i mit liv ved hjælp af dette skriftsted. Nu er jeg også klar over, at dersom jeg i dette liv forbereder mig til Frelserens andet komme, så behøver jeg heller ikke at frygte for det. Så kan jeg i stedet for glæde mig til det og have den fred i sindet, som kommer i bevidstheden om, at jeg er beredt. □

BUDSKAB TIL DE UNGE OM UDDANNELSE

„Ingen er rigtigt uddannet, før de ved, hvor de kommer fra, hvorfor de er her, og hvor de kan forvente at komme i det næste liv.“

Præsident Ezra Taft Benson.

„Ethvert menneske (skulle kunne) læse, skrive og regne. Den, der kan det, studerer regelmæssigt skrifterne og andre gode bøger.“

Welfare Services Resource Handbook, 1980.

„Det er nu I bør opøve jeres forstand og hænder til at udføre det arbejde, I ønsker at gøre. Det vil sikkert vise sig, at jeres uddannelse er den klogeste og mest udbytterige investering i nogensinde har gjort.“

Præsident Gordon B. Hinckley.

„... søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro“ [L&P 88:118].

„Lad os begynde med at søge Guds sandheder og efterleve dem. Lad os derpå søge sandheder der vedrører hans jord.“

Præsident Spencer W. Kimball.

„... du skal . . . studere og lære og blive bekendt med alle gode bøger, sprog, tungemål og folk“ [L&P 90:15].

„Der er åndelige lærdomme såvel som fysiske lærdomme, og det ene er ikke fuldkomment uden det andet.“

Præsident J. Reuben Clark jun.

„Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen. Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv“ [L&P 130:18-19]. □

Genstande tilhørende
Joseph Smith på udstillingen:
„Kirkens præsidenter”,
på Kirkens kunsthistoriske
museum i Salt Lake City,
Utah. Her ses blandt andet
nogle sider af manuskriptet til
Lære og Pagter, et bord,
en kobberlysestage og en
gynge stol.

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

SEP 25 1989